

ПОЛІАНДРІЯ

Сергій Кулибишев

П'єса створена в рамках V Лабораторії НСТДУ

Пам'яті Едема Расімова

Дійові особи:

ПОЛЛІ, 30 років. Моторна, запальна, сміхунка з тріщинкою.

ЗЛИЙ, 33 роки. Злий це позивний. Задирака, нечема і цинік. Після поранення.

СУМНИЙ, 33. І це позивний. Чуйний, щирий і просвітлений. Після поранення.

ЛЮДА, 55 років, мама Поллі. Коли ви мишей ловили, вона ката їбала.

АНЯ, 25 років, меланхолійна власниця дзвінкого голосу і рожевого каре.

Квартира-студія на останньому поверсі найвищої висотки Житомиру. Ніч.

Тут, в умовах вже декілька років як недоробленого ремонту, живе жінка.

Ліворуч - двері з вічком і ключем, що стирчить у замку збоку квартири; по

центру - широке ліжко з подушками та пухнастою ковдрою, обабіч ліжка -

вікна і шухлядки зі світильниками; праворуч кухня: вікно, м'який куток зі

столом, холодильник, робоча поверхня з електрочайником; між дверима і

ліжком - санвузол: душова кабіна, унітаз, раковина з дзеркалом. Скрізь по всій

квартирі розставлені незапалені свічки різного ступеню вигоряння. Над

ліжком між вікнами світить люстра і висить електронний годинник, на

якому з початку вистави світиться 22:25.

Годинник відраховує час - від 22:25 - протягом всієї дії - аж до фіналу вистави.

Сцена перша

Поллі в довгій футболці і розтягнутих шароварах звиклої до самотності жінки знімає штані, ставить ногу на унітаз, змащує її піною і починає голити. На півгомилки критично дивиться на себе в дзеркало і раптом приймає сексапільну позу.

ПОЛЛІ: Привіт, мій герой... *(кривиться)* Буе... *(нова спроба)* Втілиш мої фантазії? Я рік без... стоп, задача завести, а не розжалобить. Казала мама: "читай любовні романи, дівчинці книжки про поїзди не тойво". *(сексі)* Моє депо чекає на твій рухомий склад. Пу-пу-пу, сексуальний потяг прибуває з запізненням...

ДЗВІНОК МОБІЛЬНОГО. Поллі напівпоголоною ногою біжить до ліжка, риється у ковдрі, звідти випадають презервативи, знаходить мобільний, приймає дзвінок.

ПОЛЛІ: Жіночко, я це ще зранку чула. Мені фіолетово, як ви загубили результат. Я платила за аналізи сьогодні, сьогодні ще триває. Ви приватна клініка при державній лікарні, вона цілодобова, у вас вся ніч попереду, шукайте. Чи мені ваш "клієнтоорієнтований сервіс" профейсбучити? А я можу. Чекаю, і вам не хворить.

Поллі вертається до дзеркала. Знову граціозно вигинається і знову кривиться. ДЗЕЕЕНЬ - дзвінок у двері. Поллі схоплюється, дивиться на годинник на стіні.

ПОЛЛІ: Срань. Боже. *(Знову: ДЗЕЕЕЕЕНЬ!)* Божа срань.

Поллі крадькома дріботить до дверей, напружено заглядає у вічко.

ЛЮДА: *(з-за дверей)* Біля під'їзду розчавило голуба.

ПОЛЛІ: *(Пауза)* Мамуль, ти шо тут?

ЛЮДА: Стіки машин понакупляли, голубу не пройти. І голубів навилуплялося, треклятій машині не проїхати.

ПОЛЛІ: Ти пройшла три зупинки, щоб жалітися на голубів?

ЛЮДА: Шо мені ті голуби. Щури з крилами. Цей був жирнючий, шо бройлер. Стіки тельбухів вивалив. Буде котикам шо поїсти, тварюкам. Хватить вже шукати ключ, відкривай.

ПОЛЛІ: Я не шукаю ключ.

ЛЮДА: То шо ж не відкриваєш?

ПОЛЛІ: *(тягнеться до ключа в замку, зупиняється)* Я вже лягаю. Скоро відключення і комендантська. Шо відбувається?

ЛЮДА: Хочу цьомнути донечку перед сном. Відкривай: сусіди готують холодець, воняє, шо ригачки. Мабуть, смачний получиться.

ПОЛЛІ: Секунду. Ключ знайду.

Поллі біжить до ванної, шукає штані, натягає просто на недоголені ноги у піні.

ЛЮДА: От хто ставить замки з ключем зсередини? Середньовіччя. Свєта, тарологічка моя, каже, в Турції для цього картки. Гроші вони з них знімають чи шо. Шо з турків візьмеш, крім серіалів.

Поллі дивиться на годинник, відкриває двері, поспіхом цьомкає Люду в щоку.

ПОЛЛІ: Цьомки-бомки. *(підставляє щоку)* Давай швиденько і додомку.

ЛЮДА: Поль. Думаєш, я прошкандибала пів Житомира цілуватись?

ПОЛЛІ: Шо сталося?

ЛЮДА: Ти і в дитинстві так рано не лягала. Я з заводу - ти читала; я засинала - ти читала. Розказує мені, шо лягає. Канєчна.

ПОЛЛІ: Будь ласка, я питаю, чого ти прийшла?

ЛЮДА: Сьогодні у Левів ідеальний день, щоб завагітніти.

Пауза.

ПОЛЛІ: Тьху ти. Я вже подумала, хтось помер.

ЛЮДА: Звісно, хтось помер. Війна, доню. *(Пауза)* Найкращий день року завести дитинку, часікі тікають, а ти сама-самотня.

ПОЛЛІ: Я не самотня.

ЛЮДА: Мама не рахується.

ПОЛЛІ: Ми домовились про це не говорити. Навіки. Справді, глянь на часікі. В мене зранку урок і нарада в управлінні освіти.

ЛЮДА: Свєта на тебе розклала. Потомство - верняк. Я одразу до тебе. Маєш на прикметі муціну, щоб ти написала і вмить приїхав?

ПОЛЛІ: Приїхав... щоб шо?

ЛЮДА: Госпаді. Вагітніти. Ти ж до війни так хотіла дитинку, так хотіла.

ПОЛЛІ: Я правильно поняла? Мені написати першому зустрічному, щоб приїхав мене вагітніти, бо Свєта розклала, шо сьогодні верняк?

ЛЮДА: Все правильно. Тіки не першому зустрічному, ти ж не блядь, ти прілічна жінка. Напиши другу, сусіду, колезі. Ти шо, дарма на роботу ходиш? Є там хтось, хто посміхається тобі ширше звичайного? У всіх є такий на чорний день. Тоїсть світлий. Можеш про дитинку не казати. Мужики дурні шо двері. Сама все зробиш, він нічого не пойме. Чік - і все. Такий розклад на зачаття, давай кабанчиком. У тебе все встаканилось, ти тепер директорша школи, гроші не проблема - якщо знадобляться, потрусиш батьків твоїх хуліганів. Ти не молодієш. І я стану бабусею. Бо зовнішність вже, а по онуках відстаю.

ПОЛЛІ: Тебе нічого не смущає?

ЛЮДА: Ні. *(Пауза)* Твого мужа забрала війна, рік вже пройшов, тьху на нього. Напиши одному мужику і я піду. Клянусь найціннішим.

ПОЛЛІ: Чим?

ЛЮДА: Твоїм здоровлям.

ПОЛЛІ: А що ж не своїм?

ЛЮДА: Та яке в мене вже здоровля.

Поллі йде до ліжка, риється в ковдрі і піднімає гармошку презервативів.

ПОЛЛІ: Я на декого чекаю. Обіцяв приїхати о 22:45, може буде раніше. Я тебе люблю, але поспіши у своє ліжечко, подалі від мого.

ЛЮДА: *(Пауза)* Ні, ну я рада, що ти взялася за розум... Але як мамі отак дізнатися, що в тебе є хахаль? І хто щасливчик?

ПОЛЛІ: *(вказує на двері)* Ти клялась. Здоров'я мені ще знадобиться.

ЛЮДА: *(йде)* Нє, ну ти маладець. Просто обідно. *(на презервативи)* Тіки без цих. Не марнуй такий святий день. Або голкою їх.

Поллі мовчки відкриває двері, запрошує жестом. Люда зупиняється.

ЛЮДА: Я рада, що ти забула Андрія.

ПОЛЛІ: Я не забула Андрія.

ЛЮДА: А як же це називається, якщо ти чекаєш на іншого?

ПОЛЛІ: Я не казала, що чекаю на іншого.

ЛЮДА: Тоїсть? Як це?

ПОЛЛІ: Окей. Не йди. Ото буде зустріч. Зять і любляча теща. Анекдот.

Поллі закриває двері, йде до унітазу, знімає штані, повертається до гоління ноги.

ЛЮДА: Поля! Я наказала його кинути!

ПОЛЛІ: А я казала, що кину?

ЛЮДА: Як після такого можна з ним лишитися?

ПОЛЛІ: Я не казала, що кину.

ЛЮДА: Не роби з мене дуру. Тобі сказали, що його розірвало на шматки, що після таких поранень вони всі стають не тими, ким були. Я наказала його забути і думати за себе. Він і здоровий був ніяком. І ми навіки закрили цю тему. Так і домовились: навіки.

ПОЛЛІ: Я слова не встигла сказати, як в тебе стався приступ. У швидкій ти прохрипіла, що нема про що говорити, оце твоє "навіки", а я погодилась, щоб тебе заспокоїти. І є речі, про які справді краще мовчати. І взагалі я не думаю, що тобі було погано.

ЛЮДА: Де він був цілий рік?

ПОЛЛІ: У шпиталі, мам. Його буквально зшили по частинах.

ЛЮДА: І ти мені нічогосінько не розповіла?

ПОЛЛІ: Бо ми закрили тему! Навіки, блін!

ЛЮДА: Тоїсть зараз сюди прийде інвалід?..

ПОЛЛІ: *(Пауза)* Правильно казати "людина з інвалідністю".

ЛЮДА: Ти хочеш жити з калікою?

ПОЛЛІ: І так не можна казати.

ЛЮДА: Чого у нього нема? Рук? Ніг? Я маю знати, що побачу.

ПОЛЛІ: Якщо підеш, не побачиш.

ЛЮДА: Що скажуть люди? Донька Людмили Олегівни зібралась до скону виносити судно з-під самовару.

ПОЛЛІ: Фу, мамо! Шо за піздец?!

ЛЮДА: Не матюкайся!

ПОЛЛІ: Матюки тобі не до вподоби, а самій казати гадості нормально? Навіть інвалід - образа!

ЛЮДА: Ой, ніхто раніше на "інваліда" не ображався.

ПОЛЛІ: А ти питала? Взагалі з такими людьми стикалася? Тепер будеш часто. І пристосовуватися будуть не вони, а ми. Називай Андрія тільки "людина з інвалідністю".

ЛЮДА: Тю, і що далі? Замість жінки - "людина з жіночністю"? А дитина буде "людина з дитинністю"? Ви всі стали такі обуренки. Вигадали моду чіплятися до слів, коли все життя - сплошна образа. Як він тепер виглядає? Кажи, кажу!

ПОЛЛІ: Не знаю.

ЛЮДА: *(Пауза)* Як не знаєш?

ПОЛЛІ: Я його не бачила. Він попросив. Поки не закінчиться реабілітація. Ми просто переписувались, я передавала необхідне сестричкам. Сказав, дуракам пів роботи не показують.

ЛЮДА: Тоїсть твій муж був при смерті, а ти не питала, що з ним?

ПОЛЛІ: Звісно, питала. Кацапи вдарили експериментальною зброєю. Ніхто не знає, що то було. Хірурги зробили диво і у нього все на місці. Не знаю, що і як - він писав, що зовні є зміни, але йому навіть пластику зробили. Жартує, що виглядає краще ніж було.

ЛЮДА: Бреше, щоб не кинула.

ПОЛЛІ: І лікарі кажуть, що все добре.

ЛЮДА: Лікарі падлюки і брехуни.

ПОЛЛІ: Не то, що тарологічки.

Людя затирає двері на ключ - КЛАЦ! Кладе ключ собі у кишеню.

ЛЮДА: Коли приїде - не відкривай.

ПОЛЛІ: Що ти твориш?

ЛЮДА: Ти тіки замок міняла, ключа в нього нема, почекає під дверима і повернеться у шпиталь. Це тіки в приказках сім'я не без урода. Послухай маму. Такі, як він, справа держави, а не нас, простих людей. Я ж за тебе хвилююся.

Поллі підходить, забирає у Людю ключ, повертає у замок, КЛАЦ - відкриває двері. ТІЛНЬ - звук повідомлення. Поллі дістає свій телефон, читає.

ПОЛЛІ: Андрій вже на Каштані.

ЛЮДА: Ох... Ох...Божечки...

Людя береться за серце і жалісно стогне. Поллі вдивляється: прикидається чи ні?

ПОЛЛІ: Мам?...

ЛЮДА: Швидку...

Людя валиться на руки Поллі. Поллі тягне її на ліжку, вкладає, шукає ліки.

ПОЛЛІ: Спокійно. Спокійно. Як раз Андрій доїде і ми тебе відвеземо.

ЛЮДА: Який Андрій? Швидку викликай, кажу! Він спеціально їхатиме повільно, щоб я коні двинула йому на радість.

ПОЛЛІ: Він навіть не знає, що тобі погано.

ЛЮДА: Бо йому на мене байдуже. І поїдеш у швидкій зі мною!

ПОЛЛІ: Так він...

ЛЮДА: Викликай, а то будеш винна у смерті рідної матері!

Поллі зиркає на Людю і починає дзвонити: набирає номер, чекає.

- ЛЮДА: Ох-ох... Думаєш, він тільки тілом поранений? В домовому чаті писали, вони всі після війни стають психами. Звикли там вбивати - і тут почнуть. В домових чатах дурні не пишуть.
- ПОЛЛІ: А ми в тилу не психи? До речі, так теж казати не можна.
- ЛЮДА: Ох-ох... Чує мамине серце, він на тебе руку підніме. Якщо має.
- ПОЛЛІ: Господи, та все він має. Чому ти завжди домислюєш найгірше? Шо ти, шо твоя Света. Всі, хто пережили розпад совка - покоління наляканих і всратих.
- ЛЮДА: Я знаю, чому ти його лишаєш. Ненавиджу в наших бабах цю жертвовність. Хочеш, щоб тебе жаліли - а як же, така героїня, свята страждалиця, дружина людини з цим, як воно...
- ПОЛЛІ: Це не так працює. Коли я їздила до Андрія на фронт, він знімав квартиру в Краматорську разом з побратимом, Богданом. І дружина його приїжджала, Аня. Така мила, привозила кизилове варення. Коли Андрія поранило, Богдан загинув. Я весь час ходжу містом і боюся її зустріти. Не знаю, як їй в очі дивитися. Думаєш, я отримаю користь як дружина ветерана з інвалідністю? Чорта з два. Люди не люблять торкатися біди.
- ЛЮДА: Ти там дзвониш вапще? Ох-ох...
- ПОЛЛІ: Та дзвоню, дзвоню. *(показує Людї екран)*
- ЛЮДА: Кажу тобі майже на смертному одрі: кинь його поки не пізно. Коли ти мене слухаєш, ти завжди в шоколаді, а коли ти сама собі на умі, ти в гівні. Зараз така сама халепа, як в твої 14.
- ПОЛЛІ: Порівняла сраку з мотикою.
- ЛЮДА: Така сама, кажу. Шо жити з людиною з інвалідністю, шо залетіти підліткою - все одно життя свині під хвіст. Не послухалась би мене тоді, була б щас не директоршою, а мамою-одиначкою. От і зараз тобі треба як тоді: чік - і все.
- ПОЛЛІ: Мамо, блін! *(на телефон)* Зірвалось, клятий зв'язок.
- Поллі йде до вікна, ловить зв'язок, знов набирає.*
- ЛЮДА: А я казала не брати квартиру на 16-ому поверсі, не послухалась - і от. А світло вирублять - вапще зв'язку не буде і сконаю я від того, шо твій муженьок хотів жити з краєвидом у найвищій висотці міста. Всі кримські - падлюки. Як у мене в Ялті в тринадцятому вкрали капці, все про них пойняла.
- ПОЛЛІ: Ну годі вже. Добре, в 14 він був придурком, від якого не варто народжувати, аборт був окей. Але вступив зі мною в пед - історик для мужика не професія, потім кур'єр не професія, таксист не професія, ганяти тачки з Європи і пахати на СТО -

теж ніачом. Потім "чому він не жениця? В тебе має бути ідеальна сім'я - щоб ти, муж і діточки". А як зробив пропозицію і захотів дитину, ти одразу: "Яка сім'я без квартири?" Заробив на квартиру - тобі поверх не той. Перейшов на українську, пішов добровольцем в перший день повномасштабки - все одно падлюка.

ЛЮДА: Угу. На хату нашкрьоб, а на стіни не вистачило. Живеш в сараї.

ПОЛЛІ: Ну звісно, він винен, що не закінчив ремонт до війни. Прийде, доробить. *(телефону)* Довбаний зв'язок, щоб тебе!..

ЛЮДА: То значить, не кинеш?

ПОЛЛІ: Та мам! Я не ти, щоб кидати тата!

ЛЮДА: *(Пауза)* Ах ти чорнорота, згадуєш цю мразоту.

ПОЛЛІ: Вибач, мамуль, мамулічка, ну пробач, я на нервах, я не хотіла...

ЛЮДА: *(совається на ліжку)* Совісті в тебе нема...

Люда раптово завмирає, повільно підіймає з ліжка презервативи і мереживні труси, витріщається на Полю. Пауза. Далі Люда говорить не хворобливо:

ЛЮДА: Божечки. Ти що, надумала "цейво" з людиною з інвалідністю?

ПОЛЛІ: Бачу, ти раптом одужала.

ЛЮДА: *(прикидається)* Ох-ох, серце...

ПОЛЛІ: Годі. *(у телефон)* Перепрошую, набрала випадково. *(кладе слухавку)* Я вважаю, що нам з Андрієм до ідеальної сім'ї не вистачає лише дітей. І тому ми домовились почати возз'єднання з сексу. Підеш додому чи подивишся?

Люда неохоче встає, починає повільно приводити себе в порядок.

ЛЮДА: Тьху на тебе. Вся в бабцю, така ж була блядіна, царство їй небесне. *(хреститься)* Завжди поруч з ним стаєш мерзенною.

ПОЛЛІ: Хіба не прекрасно ставати мерзенною поруч з коханим?

ЛЮДА: Не здумай вагітніти від нього! Сьогодні у Левів найплідніший день запліднень з Близнюками, а твій - як раз Близнюк.

ПОЛЛІ: Тобі не невдобно від цієї розмови?

ЛЮДА: Невдобно срать на потолок. І спать з інвалідом. А я мама, ти з мене вилізла, яке вже між нами невдобство? Які діти від такого? Не дарма вам бог раніше нікого не дав, як не старалися.

ПОЛЛІ: Ми старалися тіки пів року, а потім війна.

Поллі відкриває двері. Люда було виходить, але зупиняється на порозі.

ЛЮДА: І як же ж ви тепер будете?

ПОЛЛІ: Ну, як. Спочатку він зверху, потім я...

ЛЮДА: Ти невиправна...

ПОЛЛІ: А що в цьому поганого? Війна багато чого змінює, але я не хочу під неї змінюватись. Я хочу повернути все як раніше. Ти за мене не хвилюйся, все під контролем. *(вказує на вихід)* Йди сходами, скоро відключення.

ЛЮДА: Хоч би вечерю приготувала. Мужик з того світу повертається, а в тебе стіл порожній. Не по-людські.

ПОЛЛІ: А змушувати кинути людину з інвалідністю - по-людські?

ЛЮДА: То кожен зрозуміє. Хто захоче доньці такої долі. А якщо люди визнають, що ти його не годувала - стидоби не оберешся.

ПОЛЛІ: Він приїде ситим, щоб вдовільняти сексуальний голод.

ЛЮДА: Звращенці.

Люда йде. Поллі видихає і нарешті вдихає повною груддю.

ПОЛЛІ: Уф, холодець і правда, аж очі виїдає. Завтра такий же зварю.

Поллі бачить, яка година, схоплюється.

ПОЛЛІ: Блять.

ГРЮК - захлопує двері, несеться до унітазу. Поспіхом доголює ногу, яку голила. Намащує піною іншу. Раптом схоплюється, поспішає до ліжка, піднімає звідти мереживний бюстгальтер з комплекту, з якого були мереживні трусики, що показувала Люда. Скидає футболку, лишається лише в бавовняних трусах, надягає бюстгальтер. Починає ритися навколо у пошуках трусиків. Їх нема.

ПОЛЛІ: Блять, блять, блять.

Поллі тремтячими руками негайно дзвонить по телефону.

ПОЛЛІ: Мої труси в тебе? Які-які - нові, ненадъовані. В кишені глянь...

ДЗЕЕЕНЬ - дзвінок у двері.

ПОЛЛІ: Піздец. Все, чао, нічого не треба.

Поллі кидає слухавку. Футболкою обтирає від піни ногу, яку не встигла поголити. Біжить до шухляди, шарудить у купі трусів. ДЗЕЕЕЕЕЕЕЕЕНЬ - знов дзвінок. Поллі завмирає зі жменем трусів в руці. ДЗЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕНЬ!

ПОЛЛІ: Та нахуй.

Поллі вдихає-видихає, опановує себе. Рішуче кладе жменю трусів в шухляду, вдягає футболку, збирає волосся у хвіст, прямує до дверей і відкриває. На порозі стоїть Сумний. Синій цивільний одяг, військовий рюкзак. Дивляться одне на одного. Пауза. Поллі робить крок і вони стискають одне одного в обіймах.

ПОЛЛІ: (розгублено) Моє депо чекає на твій рухомий склад.

СУМНИЙ: І я тебе люблю.

Сміються в обіймах. Нарешті Поллі відсторонюється, не випускаючи Сумного.

ПОЛЛІ: Ого... Не схожий... навіть красивший, ніж був. Альо, це не чесно, пластика придумана для жінок. Тепер і мені треба. Куди я зі своїми вухами поруч з твоїми. *(тягне за собою в квартиру)* Все, пішли. Як домовлялись, без розгону.

СУМНИЙ: *(лишається в дверях)* Чекай.

ПОЛЛІ: Якщо передумав або втомився, не страшно. Я наготувала повний холодильник, зараз розігрію. Чи в тебе щось болить?

СУМНИЙ: Не болить. Треба дещо одразу сказати. Дуже важливе.

ПОЛЛІ: Він не стоїть? Милий, нічого, пристосуємось. Хоч, конечно, не варто було писати, що стоїть, не можна так жінку обманювати.

СУМНИЙ: Та все стоїть.

ПОЛЛІ: Клас. Не те, щоб це мені важливо, не важливо. Але важливо.

СУМНИЙ: Поль...

ПОЛЛІ: От що я за людина? Рік тебе не бачила, а тіки і розмов, що про секс. Я погана, що про це думаю? Вибач...

СУМНИЙ: Не вибачайся, все нормально.

ПОЛЛІ: Бо коли ти написав, що виглядаєш по-новому, знаєш, що я подумала першим? Що завжди хотіла трахнути незнайомця. А тут легальна нагода, я ж вірна дружина. Андрюш, я кончена, да? Ти після поранення, а я про таке. Невменько. Думаєш, треба гнати думки, які не можна думати під час війни? Хоча хто сказав, що не можна? Те, що про це не писали про минулі війни - не значить, що про це не думали. Вибач, у мене на нервах рот не закривається. Але це знадобиться під час мінету. Знов вибач. Ти ж пам'ятаєш, я коли хвилююся, жартую що буха прачка?

СУМНИЙ: Я маю сказати дуже-дуже важливе.

ПОЛЛІ: Чекай. Якщо це прям дуже важливе, то потім до теми сексу не повернемося, а мені треба. Кароче. Сьогодні робимо пиздюка. Обов'язково сьогодні.

З-за дверей виходить Злий. Червоний цивільний одяг, військовий рюкзак.

ЗЛИЙ: Блін, і довго мені ще ховатися, поки ви яйця мнете? Привіт.

ПОЛЛІ: Привіт...

Злий відсуває Сумного і обіймає Поллі. Міцно-міцно.

ЗЛИЙ: Ну здрастуй, кохана.

Поллі спантеличено дивиться на Сумного через плече Злого, який її обіймає.

ПОЛЛІ: (Сумному) Андрюш?..

ОБИДВА: Га?

ПОЛЛІ: Хто це?

СУМНИЙ: (Злому) Нашо ти виліз? Як їй тепер?...

Злий відмахується, цілує Поллі взасос, Поллі з криком вивертається з його обійм і відстрибує на безпечну відстань від обох чоловіків.

ПОЛЛІ: Шо відбувається?

ЗЛИЙ: Поль!

ПОЛЛІ: Не смикайся, блять! Обидва стійте на місті! Хто ви сука такі?

СУМНИЙ: Ми твій чоловік.

ЗЛИЙ: Ми Андрій.

ПОЛЛІ: По одному, блять! (на Сумного) Ти. Пояснюй.

СУМНИЙ: Ми обидва Андрій. Я ж писав. Ми писали. Аналоговнетна зброя. Ніхто не знає, чим вони жахнули. Шось не атомне, а молекулярне. Криворукі їблани самі не поняли, шо напортачили. Хірурги кажуть, шматків зі спільним ДНК було на двох. От і зібрали нас.

ЗЛИЙ: Я это ти, ти это я і нічого не надо нам.

ПОЛЛІ: Шо за хуйня?!

ЗЛИЙ: Руснява пісня. Сорян, більше не буду.

ПОЛЛІ: Я питаю, шо за хуйню ви тут мені несете? Де мій муж?

СУМНИЙ: Бачиш, треба було попередити. До нас з тобою пів року доходило, а їй отак прийняти за раз - це вапще капец.

ЗЛИЙ: Важливі речі краще наживо. Не кіпішуй, я розрулю. (до Поллі) Кохана, ми тіпа феномен...

ПОЛЛІ: Стоять! Я ходила на карате!

ЗЛИЙ: Два заняття, а потім "ой, мені не пасує кімоно" - не рахується.

Пауза.

ПОЛЛІ: Як звати мого батька?

СУМНИЙ: Не знаю. Ти ніколи не казала.

ЗЛИЙ: В паспорті у тебе по-батькові - по тату твоєї мами. Вона хотіла, щоб баті для тебе не існувало, ти про нього не розповідала.

ПОЛЛІ: Блять.

СУМНИЙ: Але це знають всі твої друзі. Це було б легко дізнатися.

ЗЛИЙ: Агов, ти кому допомагаєш? Нам чи їй?

ПОЛЛІ: Як ми познайомилися?

СУМНИЙ: Ми кажемо усім, що в твітері. А насправді на горпляжі в Керчі.

ЗЛИЙ: Твоя мама знається на елітному відпочинку: степ, завод і порт.

СУМНИЙ: Нам по 14. Ти пісяла в морі, а я плавав з відкритими очима.

ЗЛИЙ: Хто знімає труси, коли пісяє в морі?

ПОЛЛІ: Звідки мені було знати? Це ти місцевий, а я в своєму Житомирі море бачила тіки на фотошпалерах!

СУМНИЙ: То як? Віриш нам?

ПОЛЛІ: Піздец. Скажіть те, що можу знати тіки я і Андрій.

Сумний та Злий переглядаються. Кивають. Далі говорять свої репліки складно, ніби це говорить одна людина.

ЗЛИЙ Двадцять

СУМНИЙ: Четвертого

ЗЛИЙ: Лютого

СУМНИЙ: Ми трахалися

ЗЛИЙ: До ранку.

СУМНИЙ: Подзвонила

ЗЛИЙ: Твоя

СУМНИЙ: Мама

ЗЛИЙ: І сказала,
СУМНИЙ: Шо почалася
ЗЛИЙ: Війна,
СУМНИЙ: Але
ЗЛИЙ: Спочатку
СУМНИЙ: Я кінчив
ЗЛИЙ: В тебе
СУМНИЙ: І тіки потім
ЗЛИЙ: Ми пішли
СУМНИЙ: У підвал.
ЗЛИЙ: Бо ми
СУМНИЙ: Дуже
ЗЛИЙ: Хотіли
СУМНИЙ: Зробити
ЗЛИЙ: Піздюка.
СУМНИЙ: Дитину.

Пауза.

ЗЛИЙ: Ми це відрепетирували. Надздібностей не маємо.
СУМНИЙ: Наші свідомості спільні лише до вибуху, а після вже окремо.

Поллі перебиває, обіймає обох і притискає до себе. Покриває обох поцілунками.

ПОЛЛІ: Мій хороший... хороші. Ми впораємось, все буде добре. Головне що повернулися, а якими - не важливо. Нічого, нічого.

СУМНИЙ: Ти в порядку?

ПОЛЛІ: Все під контролем, під контролем.

ЗЛИЙ: Я же казав, краще наживо.

ПОЛЛІ: Я... це... люблю... Вас.

ОБИДВА: І ми тебе.

Поллі розтискає обійми, зводить обох в квартиру, закриває двері на ключ.

- ПОЛЛІ: Заходьте, заходьте. Давайте, давайте.
- СУМНИЙ: Поль. Нас, звісно, двоє, але не треба повторювати кожне слово.
- ПОЛЛІ: Добре. *(Пауза)* А як мені вас тепер називати? Ім'я одне на двох...
- ЗЛИЙ: Та пофіг. Лівий і Правий. Факенштейн і Фрагментштейн.
- СУМНИЙ: Тіки не Біба і Боба. Ми так звали половинки кацапа, що розкидало перед нашою посадкою під Очеретиним.
- ЗЛИЙ: Біба - той що верх - на одному дереві, а Боба на іншому. В нього ще бобенчики на вітрі телепунькались. Смішно було.
- ПОЛЛІ: Окей... *(мнеться)* То що?
- СУМНИЙ: Шо?
- ПОЛЛІ: Як домовлялись, чи...
- СУМНИЙ: Кохана, якщо не хочеш, нічого не буде.
- ЗЛИЙ: Агов. Шо почалось?
- ПОЛЛІ: Та я хочу, хочу я. Просто... я не знаю... Ви після поранення...
- СУМНИЙ: Ясно. Все добре, я розумію, пішли їсти.
- ЗЛИЙ: Агов! Андрюш, ти після півтора року в армії з дрочкою на ничку і місяцями душіння одноокої змії у шпиталі - хочеш бляха їсти?
- СУМНИЙ: Припини.
- ПОЛЛІ: Та я за секс. Просто я за вас хвилююсь.
- ЗЛИЙ: Кохана, та нас хрін би випустили, якби ми не були готові! Спочатку рілі був піздец: операції, біль як реальність що не припиняється, гайки зі сном, флешбеки, апатія, реакції на звуки, неприйняття себе нового, щомиті парить бути парою, він намагається випилитися, я на все агрюсь... терапія, зриви, знов терапія - і коли ми почали відходити, я щодня клявся: якщо одужаю, буду трахати любиму дружину доскону. Без вихідних. А коли постарію і не стоятиме, примотаю скотчем до пісюна олівець і все одно трахатиму твоє зморщене тільце. Бо я блять живу! І ми в переписці домовились! Ми писали тіки те, з чим згодні обидва! І не здумай нас жаліти. Поважай, але бляха не сюсюкай. Бо знаєш, що справді боляче? Жалість.
- ПОЛЛІ: *(Пауза)* Тю, та хто вас жаліє? Дружина? Не смішить!

Поллі рішуче сідає на ліжко. Вказує чоловікам сісти обабіч. Ті вмиють сідають куди вказано. Пауза. Злий починає цілувати Поллі і гладити її стегна, згодом Сумний доєднується з іншого боку. Раптом Поллі вивертається і відсувається від обох.

ПОЛЛІ: Чекайте, чекайте!

СУМНИЙ: Знову повторюєш.

ЗЛИЙ: Шо не так?

ПОЛЛІ: По-перше, я забула запалити свічки. Хоч вони вже асоціюються з відключеннями, а не з романтикою, тому пофіг на них. Друге. Важливе. Я... хочу секс. І хотіла незнайомця. Але двох...

ЗЛИЙ: Та блять.

ПОЛЛІ: Я ж не проти. Ви мій муж... і ви незнайомці. Я хочу. Просто як це робити з двома? Давайте розбиратися. Сіли. Заспокоїлись. По одному. *(Сумному)* Правий, давай ти.

СУМНИЙ: Обожнюю, коли ти училка.

ПОЛЛІ: Директорка!

СУМНИЙ: Прошу пані. З вчителькою спав, а директорка у мене вперше.

ЗЛИЙ: Ми сьогодні почнемо чи ви тут поговорити? Давай, Правий.

СУМНИЙ: Ну, якщо чесно, до поранення про секс утрюх я не фантазував.

ЗЛИЙ: Шо за піздьож. Коли на порносайті випадав тройничок, ми не пропускали.

ПОЛЛІ: Хлопці, давайте по одному.

ЗЛИЙ: Якщо "по одному" це пропозиція, чур я перший.

ПОЛЛІ: А в тих відео було по одному? І в різні дірочки чи обидва в одну?

ЗЛИЙ: По всякому.

СУМНИЙ: Блін, Поллі, тобі треба морально підготуватися, звикнути.

ПОЛЛІ: Ні-ні.

ЗЛИЙ: Ні-ні!

СУМНИЙ: Тепер обидва повторюєте.

ПОЛЛІ: Я завжди повторювала. Педагогічна профдеформація, щоб до кожного дурка дійшло. *(видихає)* Кароче! Ви мій муж. Це війна. Я чекала наслідки поранення, просто не на такі. Та ти тепер такий. Чим раніше це прийму, тим краще. Ви все одно мій Андрій. Ви феномен, але кожний після поранення феномен. Звикну, вам складніше. Ми сім'я. Тіки давайте без анального. Тому я рада, що вас помножило на два, а на три. *(схоплюється)* Вибачте, тупий жарт, проїхали. Давайте, я готова.

Злий починає цілувати шию Поллі з одного боку, Сумний з іншого. Поллі намагається насолоджуватися... За декілька секунд Сумний відсторонюється.

- СУМНИЙ: Я же бачу, тобі некомфортно.
- ПОЛЛІ: Просто продовжуйте.
- ЗЛИЙ: Їй завжди треба час на розігрів.
- СУМНИЙ: Я відчуваю цю довбану дистанцію. Цивільний-військовий, здоровий-поранений... Поль, чуєш. Пожартуй над нами.
- ПОЛЛІ: В сенсі?
- СУМНИЙ: Гумор це ключ для входу в коло своїх. Ти вибачилась за жарт про помножило на два, а не на три. А він був хороший.
- ПОЛЛІ: Ні, це було недоречно і образливо.
- ЗЛИЙ: Недоречно і образливо тут лише те, що ми досі не трахаємось.
- СУМНИЙ: Ти не чула, як жартують у шпиталі. Хлопці, дівчата, без кінцівок, очей, з уламками в тілі, з перебитими нервами - покусані смертю. Щодня "Ща змотаюсь в столовку, одна нога тут, інша там", "сестричка, можна до вас підкотити на кріслі колісному?", "леді, я вас як побачив, в мене щелепа відпала; до речі, не бачили її?" А на фронті краці приколїсти медики - ті, що в трупарнях. Можуть напоказ при нас, звичайних окопних, жрати пиріжки з м'ясом поруч з тілами. І нам ще пропонують. Через війну вся країна рухається до цього - коли їси пиріжок в трупарні - і норм.
- ПОЛЛІ: Це інше. Я цивільна, я не маю права з вами жартувати.
- СУМНИЙ: Хто сказав? Філософи минувшини? Це вперше в інформаційну епоху, коли за короткий час з'являється багато порубаних війною. Народиться якась нова етика і межі дозволеного зсунуться. Звісно, ми як завжди між собою пересремося: про що можна казати, якими словами. В цих срачах ми ще весь світ навчимо толерантності. Спочатку ясно що буде ніяково. Давай. Шось максимально тупе, щоб точно розслабитися. Бо нафіга така сім'я, в якій нема місця тупим приколам. Тіпа "Пацани, а що не попросили у хірурга пісюни побільше?"
- ПОЛЛІ: Мені не треба більше. Я люблю твій член... Члени.
- СУМНИЙ: До речі. Після влучання всіх кінцівок стало по дві, а пісюн лишився один. Його розділили на дві маленькі половинки.
- ПОЛЛІ: Правда?
- ЗЛИЙ: А то б я пропонував почати з сексу!

ПОЛЛІ: Кохані. Я готувалася до твого... вашого повернення, купу всього перечитала. Знаю, що не кожне поранення видно як ампутація, що багато травм приховано одягом, що можуть бути різні реакції нервової системи. Що можна в натовпі торкнутися чужого плеча і випадково завдати болю. І що можна задіти словами. І це навіть болісніше. Тому сорі.

ЗЛИЙ: Ви заїбали, навіть не почавши їбатись.

ПОЛЛІ: Все, без приколів. Продовжуємо.

Поллі притягує до себе Злого і Сумного, цілує обох, опускається поцілунками від ший та грудей нижче і нижче... Спускається перед ліжком на коліна, тягнеться рукою до розетки і витягає з неї розподільвач. Протягує його чоловікам.

СУМНИЙ: Що це?

ПОЛЛІ: Ну як. Тройничок.

Поллі прискає зі сміху. Чоловіки переглядаються.

ЗЛИЙ: Задоволений? Дружина працює ротом, але є нюанс, вона жартує.

ПОЛЛІ: Якщо вам не подобається, я піду за одеколоном.

ЗЛИЙ: Яким нахрін одеколоном?

ПОЛЛІ: Тройним.

ЗЛИЙ: Та бля.

СУМНИЙ: Ну це й правда смішно.

Поллі застрибує на ліжко між чоловіків, дивиться по сторонах.

ПОЛЛІ: Якщо ви Лівий і Правий, буду ходити наліво. А ще згадується класне слово "многочлен".

Сумний сміється, Поллі з ним. Злий біситься більше.

ПОЛЛІ: А хочете ще прикол?

СУМНИЙ: Так.

ЗЛИЙ: Ні.

ПОЛЛІ: Як називається, коли у однієї дружини декілька мужей?

СУМНИЙ: Багатомужество?

ПОЛЛІ: Поліандрія. Серйозно. Таке є у алеутів. І у бджіл.

ЗЛИЙ: Мені пожужжати, щоб мені нарешті перепало?

Поллі і Сумний починають ржати. Злий тримається, щоб не засміятися.

ЗЛИЙ: Все? Закінчили?

ПОЛЛІ: *(дивиться на годинник)* До речі, закінчити треба сьогодні. І без них. *(викидає презервативи)* Ви же хочете дітей?

ЗЛИЙ: Особливо робити.

Злий цілує Поллі, Сумний теж. Андрії знімають сорочки, тягнуть її футболку...

ПОЛЛІ: *(раптом відсторонюється)* Чекайте.

ЗЛИЙ: Шо оп'ять?

ПОЛЛІ: Давайте вимкнемо світло.

ЗЛИЙ: Щас. Шоб він переплутав тебе зі мною?

СУМНИЙ: Вона не хоче бачити наші шви.

ПОЛЛІ: Це не через вас.

Поллі встає, вимикає люстру. Злий встає і вмикає люстру назад. Пауза.

ЗЛИЙ: Шо оп'ять не так?

ПОЛЛІ: Ясно. "Одна голова добре, а дві краще" - не про мужиків. Пацани, я... я в гіршій формі, ніж до війни.

ЗЛИЙ: Тю, не поголила ноги, фігня.

СУМНИЙ: Поголила.

ЗЛИЙ: Там метрові кактуси, ти шо, не відчув?

СУМНИЙ: Відчув. Все гладенько.

ПОЛЛІ: Ви обидва праві: одна нога поголена, інша ні. Я не про ноги. Скажемо так, я багато їла, мало рухалась і не молодшала. А якщо ви заїкнетесь, шо ми коло своїх і гумор зближує, то хрін там: жарти про жіночу зовнішність ніфіга не зближують.

СУМНИЙ: Кохана, ми тебе любимо навіть пухкенькою.

ПОЛЛІ: Капец яка неправильна відповідь.

ЗЛИЙ: Кохана, ти прекрасна, ми тебе любимо і ми давно не їбались.

ПОЛЛІ: Вимикай. Світло. Нахрін!

ЗЛИЙ: Поняв.

Злий миттю вимикає світло над ліжком. Поллі знімає футболку. Цілються...

ПОЛЛІ: А знаєте, що я подумала?

ЗЛИЙ: Піздець.

ПОЛЛІ: Від кого б з вас не получилася дитина, у неї буде те саме по-батькові. Спільне ДНК, обидва будете татами.

ЗЛИЙ: Та тут, схоже, ніхто татом не стане, бо ніколи не почнемо. За двадцять хвилин не дійшли до трусів.

Злий зістрибує з ліжка, закурює електронну сигарету. Сумний сідає на ліжку.

ПОЛЛІ: Ви не думали, чому в нас дітям - що по-батькові, що прізвище - дають по тату. Було б справедливо, якби або прізвище було мамине, або замість по-батькові було по-матькові.

СУМНИЙ: Полінович, Полінівна. Звучить.

ПОЛЛІ: А імена треба давати на честь героїв. Якщо буде хлопчик, най буде Семен. Як ваш перший ротний, в нього ще був позивний Веселий. Ото був справжній чоловік, приклад іншим. Або можна назвати на честь вашого побратима Богдана.

СУМНИЙ: Ані буде приємно. Можна її покликати хрещеною.

ПОЛЛІ: Ну... *(бере сигарету у Злого, затягується)* Не знаю. Ми разом їздили до вас у місто кохання, а тепер її половинки нема...

ЗЛИЙ: А у тебе аж дві. *(забирає у Поллі сигарету)* Кароче, Семен і Богдан самі себе не зроблять. *(бере Поллі на руки, несе у ліжку)* А народиться третій, його назвемо Броніслав. Думаю, найкраще ім'я в Україні для третьої дитини.

ПЛЮХ - Злий впускає Поллі на ліжку.

ПОЛЛІ: А на що ви на фронті дровичили?

СУМНИЙ: *(пауза)* Ем... На тебе, Кохана.

ПОЛЛІ: Та ладно. Я до поранення скидала нюдси тіки раз. А більше ти не просив. Тобі на весь час вистачило однієї фотки?

СУМНИЙ: Зі мною були спогади про тебе... Бо я тебе дуже люблю.

ПОЛЛІ: Такий чемний, аж нудно. *(Злomu)* А ти здаєшся щирим. То що?

ЗЛИЙ: Ну, цейво... на всяке з інтернету.

ПОЛЛІ: Я не буду сварити, мені справді цікаво. Пам'ятаєте, як сиділи на набережній Керчі і обговорювали перехожих - кому б ти вдув і кому б я дала. Весело ж було. Хіба між нами щось змінилося?

СУМНИЙ: Ти тоді на всіх мужиків казала "не дала б".

ПОЛЛІ: А ти був готовий з кожною другою. І що, я ревнувала?

ЗЛИЙ: Нєє, і секс після цього був офігенний.

ПОЛЛІ: Ревнощі для слабких і тупих. Якщо людина ревнує, то вона не впевнена або в собі, або в тобі. Бути з ревнивцем - не поважати себе. Я що, така? Добре, давайте я перша. До твого поранення я мастурбувала на порно. А потім... як відрізало. Віддалася роботі. Ото був секс. Вперше в житті пахала і кайфувала. І лише коли ти написав, що хочеш по зустрічі одразу... нарешті знов захотіла.

ЗЛИЙ: *(пауза)* Окей. Карочє, коли ти на фронті і частину твоїх потреб закривають волонтери, ти з ними переписуєшся...

СУМНИЙ: *(перебиває)* Це погана ідея.

ЗЛИЙ: ... частина з них жінки. Найкращі з жінок. Я їх піздец поважаю. І це все справжні листування по зборам і допомозі. Але сам собою виникає емоційний зв'язок і іноді деякі підтримують - не так, як чоловіки-волонтери... Бля, звучить двозначно.

СУМНИЙ: Я казав.

ЗЛИЙ: Вопщєм, іноді хтось може скинути цицьки. І не тіки. Думаю, це просто шось тіпа "Він втомився, він в холоді і багнюці, я збрала йому на РЕБ і хочу ще пожаліти... слова недоречні, тому... хіба мені шкода?" Це не блядство, це підтримка. Для мужиків нюдси як для вас квіти: знак уваги і естетично красива річ без практичного сенсу. Хлопці це цінують. І дрочать як востаннє.

СУМНИЙ: Дякую, що розповів. Тепер і ми сьогодні будемо дрочить.

ПОЛЛІ: От ви дурні. Нічого не змінилося.

Поллі цілує Злого, а потім Сумного. І цілує далі, коли вони розповідають.

ЗЛИЙ: У деяких таких дівчат достобіса і вони з ними всіма у стосунках. Бо скіки того життя. Але я був стриманий і всім казав, що одружений і люблю тебе. Але їм було пофіг - вони, мабуть, відчують себе рятівницями, шось тіпа такого. Так що ми іноді дрочили, але ні з ким не спали. Чесно.

ПОЛЛІ: Це так мило... і так заводить.

Поллі пригортає до себе обох і вони ніжно цілуються. ДЗЕЕЕНЬ - дзвінок у двері. Поллі продовжує цілуватися, ніби нічого не сталося. Злий - теж.

СУМНИЙ: Нічого не помічаєте?

ПОЛЛІ: Нє-а.

Поллі і Злий цілуються і пригортають до себе Сумного. ТУК-ТУК - стукіт у двері.

СУМНИЙ: От, знов.

ЗЛИЙ: Нічого не чую.

СУМНИЙ: Там людина.

ПОЛЛІ: Там амбасадорка божевілля. Не думаю, що ти мрієш з нею перетнутися в день повернення.

ТУК-ТУК! Сумний схоплюється, Поллі його зупиняє, встає, вдягає футболку.

ПОЛЛІ: Добре-добре. Я її виставлю.

Поки Поллі йде до дверей і дивиться у вічко, Сумний нахилиється до Злого.

СУМНИЙ: *(Пошепки)* І коли ми їй скажемо?

ЗЛИЙ: *(Пошепки)* Шо?

СУМНИЙ: *(Пошепки)* Шо-шо. Шо повертаємось на фронт.

ЗЛИЙ: *(Пошепки)* Тіки після сексу. Бо інакше його не буде.

ПОЛЛІ: *(Налякано, пошепки)* Кохані... *(Пауза)* Там Аня...

СУМНИЙ: Яка Аня?

ПОЛЛІ: *(Пошепки)* Дружина Богдана. *(Пауза)* Вдова Богдана.

СУМНИЙ: *(Пауза)* Не гарно вдавати, що нікого немає вдома.

ПОЛЛІ: *(Пошепки)* Я в курсі. *(продовжує дивитися у вічко)*

СУМНИЙ: *(Пауза)* Треба відчинити двері.

ПОЛЛІ: *(Пошепки)* Та в курсі я.

СУМНИЙ: *(Пауза)* Ти вже казала, що в курсі і нічого не зробила.

ПОЛЛІ: *(Пошепки)* Я в курсі. Я наважуюсь. Роблю що можу.

АНЯ: *(Дзвінко)* Вибачте, я наперекір власному бажанню дуже добре вас чую, у вас у під'їзді прекрасна акустика, я наче в Ельбській філармонії Гамбургу. Наважуйтеся скільки завгодно, я почекаю.

ПОЛЛІ: *(Пошепки)* Блять. *(Гучно)* Вибач, якщо чула і це. Секунду!

Поллі збирається з духом і починає повільно крутити ключ у замку: КЛАЦ-КЛАЦ... Сумний і Злий схоплюються, моторно вдягаються і застилають ліжку. КЛАЦ - нарешті Поллі відкриває. На порозі стоїть Аня з блаженною посмішкою і двома паперовими пакетами: великим і меншим.

АНЯ: Добрий вечір. Перепрошую, що пізно, я з чергування, а треба побачитись неодмінно сьогодні. Я швиденько. Вибачте.

ПОЛЛІ: Привіт, сорі, що довго відкривали. Заходь.

АНЯ: *(впливає в квартиру)* Дякую. Аж не хочеться покидати під'їзд. Пахне як вдома у мами. Обожаю, коли готують самі, а не гріють покупне. В цьому є душа. *(помічає ключ)* Милий ключик. Люблю все аналогове: ключі, сигарети, людей.

СУМНИЙ: Привіт.

ЗЛИЙ: Хай.

АНЯ: З поверненням додому. *(дає Поллі великий пакет)* Смаколики.

ПОЛЛІ: *(приймає пакет)* Дякую, не варто.

АНЯ: *(дає менший пакет)* А це поклади так, щоб я не забула. Бідося голуб спочив біля під'їзду, з раночку поховаю в гарному місті, знаю одне на дніпровських кручах, йому згори буде звичний краєвид. Його трошки погризли котики. Ну нічого, крильця і дупця на тому світі не обов'язкові.

ПОЛЛІ: *(гідливо кладе пакет біля дверей)* Най буде тут.

АНЯ: Красно дякую.

Аня наче свята дивиться на Поллі та Андріїв. Поллі та Андрії ніяково мовчать.

АНЯ: Так скучила за вами, друзі.

ПОЛЛІ: Ми теж... *(ох, не вірте Поллі)*

СУМНИЙ: А давайте чаю? Не стояти ж отак.

ПОЛЛІ: Милий, чудова ідея.

Поллі спопеляє Сумного поглядом і йде накривати на стіл. Сумний і Злий йдуть разом з нею: дістають смаколики з пакету Ані, ставлять чайник, сервують стіл. Аня плавно пливе по квартирі наче Офелія.

АНЯ: Поль, якщо ти переймаєшся, як мені сказати, що у тебе тепер два Андрія, то все добре: я же медик, я давно в курсі.

ПОЛЛІ: О, мені легше, дякую. Виходить, я одна не знала.

АНЯ: Почуття сім'ї треба берегти. А у медиків які вже почуття. Мабуть, ти хочеш спитати, чому я прийшла в такий час, після роботи, а не відклала на потім? Я поясню трохи пізніше.

ПОЛЛІ: Це хоч не пов'язано з таро?

АНЯ: О, ні. Я же медик. Сатана нам забороняє вірити в таку маячню.

Пауза, всі дивляться на Аню. Вона витримує паузу і дзвінко сміється.

АНЯ: Бачили б ви свої обличчя. Це лікарський гумор для розрядки ситуації. Насправді Сатана нічого нам не забороняє.

Ф'ЮЮЮЮЮЮ - свистить чайник. Злий знімає його, починає розливати по чашках.

АНЯ: Сміх чудово лікує. Звісно, він не заміняє ліки та хірургію, тому при симптомах хвороби не слід лише сміятися, варто негайно звернутись до лікаря. Та з посмішкою легше. Коли повідомили, що Бодю поранило - разом з вами - і сказали, що надії нема, я все одно одразу перевелася у цей шпиталь, щоб бути поруч. Гінекологи скрізь потрібні. Бодя помер у вечір мого переводу. Та ми встигли побачитися. Це диво. Коли згадую, всміхаюся.

Аня замовкає і всміхається. Всі решта ніяково переглядаються.

СУМНИЙ: Ну, сідайте чи як.

Сумний та Злий галантно підсуюють жінкам стільці. Всі всаджуються. Пауза. Поллі, Сумний і Злий переглядаються. Аня смиренно чекає. Пауза затягується.

ЗЛИЙ: Давайте вже їсти, бо так сидіти моторошно...

АНЯ: *(дзвінко сміється)* Тю, а я думала, ви молитесь. Ще сиджу і чекаю, коли "амінь". А ви мовчите і мовчите. А я ще думаю - чого це ви про себе. І задумалась, якої ви віри. І мовчу, боюся зачепити ваші релігійні почуття. І думаю: "Оце так божевільне чаювання, як в Алісі". І весь час доскіплююся до себе за жарт про Сатану: "дурна Аня, серед не-лікарів не можна жартувати як з лікарями". Хоча поранені жартують гарніше, від їхніх приколів на душі так світло. Як пошуткують іноді... єднаючи жахливе і чарівне... А, якщо не таємниця, ви якої релігії?

ЗЛИЙ: Віримо в медицину.

АНЯ: Хороша віра. Дотримуйтесь. Я теж тільки в медицину вірую. Бог то нас підвів. А, ще вірую в перемогу. Ну, це таке... Ви їжте, їжте.

СУМНИЙ: Одного "їжте" достатньо.

Всі починають накладати собі смаколики. Мовчки сьорбають гарячий чай.

АНЯ: Я так рада вас бачити. Такі красиві. Живі.

ЗЛИЙ: Угу...

АНЯ: В житті так багато місця для радості. От вчора я спіймала себе на думці, що вже маю улюблене місце на парковці цвинтаря.

Поллі гучно сьорбає. Не знає, куди себе подіти.

АНЯ: Беріть вареннячко. Смачне, кизилоче, з Криму. Пацієнтка подарувала, в неї там сестра. Не спілкуються десять років, бо сестра ватниця, - а варення передає, навіть зараз примудряється через Туреччину. Ніби зберігає між ними кизилочу ниточку зв'язку. Все ж сім'я. Пацієнтка не їсть, каже "нічого від курви не візьму". А я не сім'я, мені то що, я беру. Це моя ниточка до півострову. Ой, ви звідти... мабуть, ви не будете варення...

ЗЛИЙ: Це український кримський кизил. *(демонстративно їсть)*
Кацапи його спиздили, але це не робить їх власниками.

АНЯ: Пишаюся, що ви, кримці, пішли воювати, незважаючи на це
ваше прокляття.

ПОЛЛІ: *(закашлюється)* Сорі, яке прокляття?

АНЯ: Кримство. Тут свої не до кінця, а коли Крим повернеться - а я
змушую себе вірити, що це станеться за їхнього життя - вічно
будуть чужі тим, хто жив під анексією. Давайте не будемо про
сумне. Краще розкажи, як ти жила, поки Андрії були у шпиталі?

ПОЛЛІ: Це по-твоєму не сумне? Та як жила... Звичайно...

АНЯ: Цікаво, що для тебе це "звичайно".

ПОЛЛІ: Ну... перші тижні почувалася як розкидана купа сміття. Хотіла
вивалити біль у фейсбуччя, та на пів посту відчула, що моє горе
не прагне уваги. Ну, і кинулася у роботу. Адаптувала фінські
підходи до своїх уроків української літератури, заморочилась і
провела це на рівні школи, аж зробили директоркою.
Зманювали у приватну школу і в міністерство освіти.

АНЯ: Як добре. Війна і біда, і другий шанс.

ПОЛЛІ: Та це тіки щоб руки чимось зайняти. Раніше чхала я на роботу,
ми ж дітей планували. А тут звернула на неї увагу і поперло.

ЗЛИЙ: По ходу, без мужика ти ефективніша, ніж з мужиком.

СУМНИЙ: А ще кажуть, що людина стає цілісною лише в парі.

АНЯ: Вам то не знати. Поллі, а ти вже бачиш між ним різницю? *(на*
Злого) Цей колючий, *(на Сумного)* а цей лагідний. Раніше
характери були нестабільними. Ясно: фізичний біль і фантомні
болі на місці Боді, почуття провини, ніби вони посунулись би на
метр і він вижив. Але терапія допомогла. Там не було вашої
провини: в прильоті винні лише росіяни. І от, їхні натури
стабілізувалися. Час хороший лікар. Але в разі хвороби
звертайтеся до медиків, а не до годинника.

ПОЛЛІ: То... я так розумію, ви у шпиталі бачилися?

ЗЛИЙ: Та не то щоб...

СУМНИЙ: Не часто.

АНЯ: Щодня по два-три рази. Я перевелася і одразу стала вдовою, ну і
думаю, чого повертатися на стару роботу, мерехтіти туди-сюди.
А хлопчики все ж-таки побратим, майже рідна душа. Душі.

ПОЛЛІ: Угу. Ну звісно...

Сумний і Злий дивляться на Поллі. Поллі всміхається. Зашироко як для щирості.

СУМНИЙ: Поль...

ПОЛЛІ: Все добре. Медикам можна вас бачити, дружина це інше. А гінеколог це медик. Правильно?

АНЯ: Безумовно. Тільки не думай, що я їх оглядала. *(сміється)* Що мені там дивитися. Вони унікальні, але не настільки, щоб мати вагіну. У них два члена. *(уточнює)* У кожного по одному.

ПОЛЛІ: О. Ти і це знаєш...

АНЯ: Авжеж. Я читала його картку. Знайомий хірург показав. Цікаво же з медичної точки зору. Хоч і дивно, що у них на двох одна картка. Ви розповіли Поллі, як намагалися отримати паспорта? Ні? Ой, це була умора. Андрій же по документам один. А на випадок розділення на двох у держави протоколів нема. Інституції не гнучкі до змін війни. І не дуже то й хочуть гнутися. Ми через дядю Боді дали хабар, паспорти хлопцям видали. Привели ситуацію до законності через беззаконня. Дядя Боді на цьому знається, він прокурор. А ви чого чай не п'єте?

ПОЛЛІ: Та я вже сита.

АНЯ: Тоді не переїдайте, на ніч шкідливо. А ви казали Поллі, як розглядали мої нюдси?

ЗЛИЙ: Та знаєш, якось не встигли...

АНЯ: Ясно, в день повернення з такого не починають, та ви переписувались, я і подумала - може писали. Можна я розповім, якщо вже проговорилася? Це мила історія. Поллі, тобі цікаво?

ПОЛЛІ: Трошки.

АНЯ: За день до загибелі Бодя зайшов у бліндаж і побачив, як Андрій відкрив на телефоні мою оголену фотографію. Бодя сприйняв це за зраду і хотів було побити Андрія. А то я закинула фотку не в чат з Бодьєю, а той, що для зборів. Правда же, смішно?

ПОЛЛІ: Дуже.

АНЯ: Той випадок для мене ніби зблизив нашу пару з вашою. А коли ми з вами зняли ту квартиру в Краматорську - пам'ятаєте? - ми з Бодєю, якщо відверто, лежали і слухали, як ви за стінкою...

ПОЛЛІ: Ань... тебе не смущає, що скоро комендантська?

АНЯ: Ой, та у мене посвідчення, я можу ночами їздити. Я навіть купила супутниковий телефон, щоб бути на зв'язку навіть під час відключень світла. У всіх зв'язок зникає, а в мене ні.

ПОЛЛІ: Рада за тебе. *(Пауза)* То вже скажеш, чому ти тут?

АНЯ: А у вас вже був секс після повернення до дому двох Андріїв?

ПОЛЛІ: Перепрошую?

АНЯ: Я питаю не тому, що мені цікаво, як ви робите МЖМ. Хоча взагалі тройничок мене цікавить. Завжди дивлюся, коли сайти підкидають. А підкидають багацько, бо я лише таке і дивилася, поки Бодя не загинув. Відтоді на сайти не ходжу. Так і не наважилася запропонувати йому тройничок. Бодя був сором'язливий. А ви не такі, я чула за стінкою. Отже, наважуся перепитати - чи стався в вас за цей час статевий акт?

ПОЛЛІ: Чаювання в "Алісі" було не таке й божевільне.

АНЯ: Перепрошую, та це не відповідь. Так чи ні?

ЗЛИЙ: Ні.

АНЯ: Це дуже-дуже-дуже фантастично добре і чудово.

ПОЛЛІ: Аня, що відбувається?

АНЯ: Як уявлю, що російська гидота прилетіла на метр убік. Тоді у мене, а не в тебе було два чоловіки. Віддай мені одного.

УУУУУ - за вікном вдалині починає завивати повітряна тривога.

ПОЛЛІ: Вибач?

АНЯ: Віддай мені одного Андрія. Поки ви не звикли до нової реальності і між вами не сталося сексу та інших символічних для сім'ї речей. Віддай. Так буде чесно.

Поллі дивиться на Сумного і Злого. Затемнення. Тривога триває.

Сцена друга

В промені з'являється Люда з листом для запікання. Світло йде з духовки. Люда ставить у неї лист. На дверях спалахує годинник, що продовжує рахувати час. Тривога вщухає. Люда відкриває банку пива, сьорбає і довго смакує ковток.

ЛЮДА:

У єнотів такі пухнасті жопки. Ви чіпали єнота за жопку? У мене в під'їзді живе хлопець, то він скрізь ходить з єнотом. Знімає на тваринку дівчат. Робоча схема. Єнот кумедний, хлоп в татухах - бачить красиву дівчину і пропонує помацати жопку єнота. Слово за слово і ввечері дівчата дають помацати свою. Ми, жінки, вміємо дякувати за радощі. Щодня дякує нова. Хлоп придумав схему рочків у 25, зараз йому вже сорокет; тому раніше дівчата були - як кажуть придурки з телеку - "10 з 10". Зараз в нього вже шісточки-сімочки. Але досі щодня. За роки вже і єнот змінився. Якось хлоп перейшов комусь дорогу - а тіп він, якщо без єнота, то доволі неприємний - і його побили на вулиці. Єнотика теж побили. І він помер. Хлоп одужав і завів нового. Перший був веселіший. Більше мені подобався. Та з новим схема теж працює. І якийсь хлоп і мені запропонував пожмакати жопку єнота. Не щоб мене зняти, звісно. Я то вже давно "ніхто з 10". Може, хотів перевірити, чи буде діяти схема, коли він зістариться. Та мені сподобалось. *(ковтає пиво)* Жопа у єнота на вигляд огромна, а коли жмакаєш - крихітна і пухнаста, шо хмаринка. Я на небі поки не була, але гадаю, хмаринки на доторк пухнасті. Донька з зятем пропонували летіти з ними в Турцію, але я послала їх подалі. Нашо молоді зі старою кошолкою возюкатись. І шо в тій Турції дивитись, я все бачила в серіалах. Мені сподобалось жмакати єнота за сраку. Ви теж спробуйте. Якщо він мені запропонував, то не важливо, яка в вас зовнішність, шанс на жопу є у кожної. Хлоп не молодшає, та й підбухує. *(ковтає пиво)* Після побиття він став добрішим. Я відчула. Чи то через смерть першого єнотика. Чи то йому мізки вправили. Емпатія прокинулася. Може, тому і почав спати з шістками. Може, й мені запропонував жопку з жалості. Я не в тому віці, щоб відмовлятися від жалощів. А може то він із вдячності. Я часто сиджу біля під'їзду, та ніколи не лаяла його дівчат вслід прасітутками. Шо, повірили? От легковірні. *(ковтає пиво)* Звісно, лаяла. Не то щоб мені хотілось. Яка-ніяка соціалізація коли стаєш "ніхто з 10". А може, він дав мені жопку єнота, бо відчув, як мені паршиво. Не тому, що я "ніхто з 10". До цього я звикла. В той день я побачила в парку колишнього чоловіка, батька Полі. Вперше від того треклятого дня. *(ковтає пиво)* Поля душі в ньому не чаяла. З маляцтва вона собі на умі, а не як я наказую. Я її пеленаю, а вона ручки підверне і за п'ять хвилин вилізає з пелюшок. Як таку контролювати? І аборт - я їй наказала зробити, та я думала, шо поведу в клініку, а вона знайшла якусь тітку на Каракулях чи на Крошні чи на Видумці і десь в підвалі чік - і все. *(ковтає пиво)* І Андрія свого обрала мені на зло. А я вже її розкусила, шо вона все робе мені навпаки. І з Андрієм я їй підіграла. Хороший він. Одразу мені сподобався.

Врятував її, коли я не змогла, з ним вона не сама собі на умі... з ним вона не сама. Чим сильніш я на нього нападаю, тим міцніш вона за нього тримається. Тут навіть на користь, що я її батька вигнала. Тепер вона тримається пари. Знали б ви, як я за неї боялася, коли він пішов на війну. Патріот дурний. Коли його ледь не вбило, молилася за нього по всім патріархатам, бігала й до юдеїв з мусульманами. Навіть тарологічка не заспокоювала. А це вже край. *(ковтає пиво)* Тепер він вдома, все в неї буде добре. Яка б не була інвалідність, з Андрюшою вона не пропаде. Аби не була сама. Я знаю, як це. В мене було три мужа. Два після її батька. Але від того клятого дня я завжди ніби сама. Поля то з Андрієм. Тоді я після парку ледь до під'їзду дошкандибала, земля під ногами горить - а тут хлоп з єнотом: "Бабусю, хочете чіпнути його за жопку?" А у мене перед очима колишній муж в парку за ручку з дівчинкою і я з усіх сил намагаюся не впустити перед очі спогад, який гоню від себе всі роки, як приходжу з роботи, а він і Поля... Він все заперечував: "ти не так пойняла". Вона злякана, лише рота відкрила, а я на неї як гаркну: "Я з заводу, втомилася, марш вечеряти!" Шо вона мені в 14 могла сказати. Говорити про таке - наче знов і знов випускати зло. А мовчиш - і наче ідеальна сім'я. Знати не хочу, скільки то творилося у мене за спиною. Вона ще дорікає мені, що я завжди думаю на найгірше. А як після такого? Ми мовчки повечеряли утрьох і я сказала йому вимітатися геть, більше виродка аж до парку не бачила. Ще педіатр. Заборонила його згадувати. Навіки. Шо я ще могла зробити. Добре, що було літо і ми одразу поїхали до моєї подруги в Керч, там Поля зустріла Андрюшу. Добре, що вона слабка на передок, в бабцю-блядіну. Я й сама така. Коли я вичислила, що вона вагітна, я вдала, ніби думаю, що то від Андрія. Тут спрацювало на користь, що я вдавала, ніби не злюбила пацана. Облаяла її і все виглядало прілічно - ну як матері вголос сказати доньці, що то вона від батька? А після парку... *(ковтає пиво)* жопка єнота мені дуже допомогла. Я спитала дозвіл єнотика... Була б моя воля, я б в цю пухнасту хмаринку і обличчям плюхнулася. Та єнот рішив би, що я йому сраку нюхаю. А це в них сексуальні залицяння. Тому я тіки долоньками пожмакала. Буде у вас нагода, обов'язково пожмакайте жопку єнота. Тіки спочатку спитайте дозвіл хазяїна і тваринки. Як би вам було, якби вас без запиту лапали за сраку незнайомці з зовнішністю "ніхто з 10". Ви то красивше, але все одно не робіть без згоди. Це не те саме, що гвалтувати доньку, але все одно не гарно. *(ковтає пиво)* Не знаю, чи добре, що єнот живе у квартирі і бачить, як хазяїн злягається з моделями. Та якщо зоозахисники припруться по животинку, я встану поперек дороги. Не тому, що він дав мені чіпнути за жопеньку. А тому, що вони поєднані долею. Не всі половинки відрізаються. Як сіамські близнюки. Як жопа. Як чоловік і дружина. Що сумує за ним, навіть знаючи, що він втілення зла. Та долі начхати, вона все одно ділить половинки і ділить. Чік - і все. Чік - і все.

ДЗЕНЬ - духовка дзенькотить. Затемнення. І одразу світло загоряється знов...

Сцена третя

Квартира через кілька секунд після першої сцени. Розташування персонажів і речей те саме: Поллі переглядається з Сумним і Злим. Аня чаює і смакує варення. Годинник продовжує рахувати час до опівночі. Аня дістає з рота кісточки кизилу.

АНЯ: Ой, кизиленятко з двома кісточками. Ви бачили, я клала у рота одну кизиленьку чи дві?

Поллі, Сумний і Злий потискають плечима.

АНЯ: Я майже впевнена, що клала одну. Дістала дві кісточки. Чи я не помітила, як на моїй ложці опинилися дві кизилиноньки?

ПОЛЛІ: Думаю, ти втомилася після роботи.

АНЯ: Аж ніяк. Я щодня закінчую в такий час. Нестача персоналу. Хто на війні, хто в Європі. Жінки народжують менше, ніж до повномасштабки, але гінекологів ще поменшало. І з вами я нарешті дивлюсь в обличчя. А то всі ці... аналізи, звіти, картки. Думаю, це одна кизилуся з двома кісточками. Це мило. Та краще, коли у кожної кизиленятки по одній кісточці.

ПОЛЛІ: Хлопці теж втомилися, давайте по домах. Дякую за варення.

АНЯ: Ти же зрозуміла, що я мала на увазі під "кісточками"?

ПОЛЛІ: Зрозуміла.

АНЯ: То віддай мені одну кісточку і ми з нею підемо.

Пауза.

АНЯ: Мовчання це згода?

ПОЛЛІ: Ні, я підбираю слова.

АНЯ: Дивна фраза. Ніби слова валяються десь занедбані, а ти їх підняла, пригріла, відмила як кошенят і почала піклуватися.

ПОЛЛІ: Підбрала. Аню, я співчуваю твоїй втраті. Але твоє прохання дивне. Це мої чоловіки. Не кісточки і не кошенята, яких можна обрати який більше подобається. Це мої законні чоловіки.

АНЯ: Все, що ми вважаємо нормою, колись здавалося дивним. Жінки в штанах, війна з росією. І щодо законності - тут у нас маленький "упс". Паспорти хлопцям ми нарішали, та з відмітками про шлюб двох чоловіків з однією жінкою у держави виникли прикрі складнощі. По-людські ви, звісно, в шлюбі. Але по-державному - ні. От я і прийшла до тебе - по-людські.

ПОЛЛІ: Хлопці, а ви чого мовчите?!

СУМНИЙ: Поль, нам треба дещо тобі сказати.

ПОЛЛІ: Блять... Хтось з вас таки з нею спав? Ви тому не хотіли, щоб я приходила у шпиталь?

СУМНИЙ: Не вигадуй.

АНЯ: Я б не робила таке за твоєю спиною. Ми же посестри.

ЗЛИЙ: Я так розумію, сьогодні я не потрахаюсь.

АНЯ: Дивлячись з ким.

СУМНИЙ: Так, позакривали цейво. Ця розмова не має сенсу. Ми хочемо повернутися на фронт.

ЗЛИЙ: Секс, бувай.

ПОЛЛІ: Альо. Ви тіки прийшли додому. І взагалі маєте бути списані!

СУМНИЙ: Ну... не все так просто.

АНЯ: Зараз дуже складно звільнитися з армії. Коли лишаєшся без кінцівок - списатися ще можна, хоч це довго і муторно. А коли фізично цілий, навіть якщо в тебе поранень і хвороб, з якими не можливо воювати, хоч греблю гати - це на розсуд ВЛК, а вона часто ігнорує навіть очевидні показання.

ПОЛЛІ: Як це вас не списали після такого?!

СУМНИЙ: Бо військові документи на двох замість одного не видають.

АНЯ: Армія ще менш гнучка за державу. Без доків на фронт не беруть.

ЗЛИЙ: Офіційно ми відхилянти.

ПОЛЛІ: То нахіба казати, що повертаєтесь служити?!

ЗЛИЙ: Бо інститут хабарів таки ніхто не відміняв.

АНЯ: Дядя Боді дуже хороша людина. Хоч і прокурор. Хлопці чекають на позитивне рішення.

ПОЛЛІ: Ви дали хабар, щоб піти в армію?

СУМНИЙ: Ти не хвилюйся. Поки зроблять документи, зробимо дитину.

ЗЛИЙ: Бо якщо тут не житимуть наші діти, то за що взагалі ця війна?

ПОЛЛІ: А якщо не побачите, як вони вирости? Чому не можна жити як раніше? Доробите ремонт, повернетесь на роботу...

СУМНИЙ: Світ котиться до біса, а ти кличеш доєднатися до тих, що прогулюються на мотузці над озером з крокодилами, попиваючи лавандовий латте з мигдальним маршмеллоу?

- ЗЛИЙ:** Ми ішачили на СТО і кур'єром не для себе, а для тебе. Щоб тебе мама не пиляла, що нема своєї хати, щоб ти не дай бог колись не почала дивитись на мене як на чмо. А там я ніколи не чмо.
- ПОЛЛІ:** Я ніколи не дивилася на тебе як на чмо. Ви чого?
- СУМНИЙ:** Ти хочеш, щоб все як раніше, щоб все під твоїм контролем. Та як можна хоч щось контролювати під час війни? Війна це безлад і втрати. Не тільки людей а ілюзій, а й себе довоєнного.
- ЗЛИЙ:** Ясно що ми думали, що робити на громадянці. Вибору дохріна, а впевненості, що вибір правильний - хрін. А там все чітко. Там я роблю важливе щомиті. Там махач з нелюдями. Хіба їх можна перемогти, лишаючись людьми? А ми тепер - не факт що люди.
- ПОЛЛІ:** Це несправедливо. Я же відмовилася від посади в управлінні освіти, від департаменту в міністерстві, а сьогодні написала заяву з директорки назад в учілки.
- ЗЛИЙ:** Нафіга?
- ПОЛЛІ:** Бо повертається поранений муж. Бо заколебалася мучитись з чужими дітьми, хочу нарешті мучитись зі своїми. Та й робота просто заглушала нерви, поки не бачу тебе. Це не важливо.
- СУМНИЙ:** Як ти можеш не цінувати свої успіхи? В тебе круто получалося.
- ЗЛИЙ:** Я пишався тобою.
- ПОЛЛІ:** А зараз, знач, не пишаєтесь, що я все лишаю заради сім'ї?
- ЗЛИЙ:** Та як можна відмовлятися від покликання заради незнайомців, які не факт що тебе полюблять, і яких не факт що полюбиш ти - як би не пизділи, що ця любов завжди взаємна? Я про дітей.
- ПОЛЛІ:** А де межа між доцільністю для сім'ї і доцільністю особисто для себе? А втратити здоров'я заради незнайомців, які не факт що оцінять твою жертву? Я про наших співгромадян. Шо я, не бачила, як на вулицях реагують на військових у формі? Дівчата то дякують, а чоловіки на всяк випадок тримаються подалі. А після війни - якщо виживете - тіки заїкнетесь, що воювали - готові почути "Я вас туди не посилав"? Думаєте, не буде такого?
- ЗЛИЙ:** Ми не просили тебе відмовлятися від роботи.
- ПОЛЛІ:** Я жінка, це так влаштовано: моє тіло з усіх сил виробляє дитину і в цю мить з мене робітник як з кози доярка.
- АНЯ:** Це не зовсім так.
- ПОЛЛІ:** Я ще думки гінеколога не питала. Їж варенько.
- СУМНИЙ:** Кохана, а твою заяву на звільнення підписали?

- ПОЛЛІ: Тобто робити дітей ви хочете, а виховувати - дзуськи? Ви на війну, там важливі пацанячі справи, а самка - на другорядному завданні по вихованню вашого потомства? А загинете, то найщасті мені і нашим дітям? Я правильно зрозуміла?
- АНЯ: Не підвищуй голос, вони травмовані.
- ПОЛЛІ: Розберуся без тебе. Жуй варенько.
- СУМНИЙ: Якщо ніхто не спинить росіян, то який сенс народжувати дітей.
- ПОЛЛІ: Оце так ситуація. Ні в піхву, ні в ЗСУ.
- АНЯ: Ніколи не розуміла зацикленості жінок на сім'ї і дітях. Хіба кар'єра не цікавіше? Хіба справедливо, що жінка реалізує себе вдома, а чоловік - в зовнішньому світі? А потім кажуть, історія не знає великих художниць та науковиць. Бо вони витратили всі таланти, вибачаюсь, на баняк і підтирання срак.
- ПОЛЛІ: Я так розумію, варенько скінчилось?
- АНЯ: Угу. Я навіть в дитинстві не грала у ляльки і не малювала наречених. Бодя хотів одружитися, я подумала, чому б ні. Він і дітей хотів, а я відклала. Він мріяв стати політиком, вічно в нього петиції, пікети, наради, реформи; а я працювала в приватній клініці, так цікаво було, все получалося. А тепер...
- ПОЛЛІ: А тепер шкодуєш. Класика.
- АНЯ: Ні, що ти. Не шкодую.
- ПОЛЛІ: Ой, та ладно.
- АНЯ: Але почала по іншому дивитися на жінок, які народжують зараз. Це може цинічно, але якщо ми не поповнимо втрати дітьми, то на цій землі в майбутньому житимуть інші народи. Тоді навіщо гинемо ми? Я не проти іноземців, хай живуть у нас, але наших нащадків має бути більшість. А зараз майбутніх українців майже не виробляють. Я не мріяла про дітей, але думаю, треба. На державу не сподіваюся, кабінет міністрів нові покоління не народить. Знову вся надія на волонтерів.
- ЗЛИЙ: Єбать. Ото ти завернула.
- СУМНИЙ: Тоїсть.. діти це нові дрони? Всі донатимо на дітей?
- АНЯ: *(дивиться на годинник)* До речі, у мене овуляція. І сьогодні у Левів з Близнюками супер день зачаття. Я Лев, ви Близнюки.
- ПОЛЛІ: Чуєш, дівиця-девиця. Припхалася, розписала, яка з себе вся нещасна і думаєш, тобі винні? Моя родина теж постраждала, не бачиш? А міряться, хто більш постраждав, це прям мерзость. Я теж поранена їхнім пораненням. Ми тут усі в тилу ранені.

АНЯ: Неправда. Ранені лише ті, хто ранені. І я не міряюся, а прошу.

ПОЛЛІ: Може тобі одразу обох віддати?

АНЯ: Я б не хотіла жити утрюх. Гендерний дисбаланс, відсутні готові норми. Достатньо одного. *(Пауза)* Хоча ти, мабуть, іронізуєш.

ПОЛЛІ: Не мабуть, а точно.

ЗЛИЙ: Поллі, а можна питання до Ані?

ПОЛЛІ: Тобі не треба мій дозвіл, ти доросла людина.

ЗЛИЙ: Ну... Краще таки скажи, що дозволяєш.

ПОЛЛІ: Питай.

ЗЛИЙ: Ань, а якби Поллі сказала: окей, обирай сама, кого б ти обрала?

ПОЛЛІ: Альо!

ЗЛИЙ: Тому і просив дозвіл.

СУМНИЙ: Внесіть в протокол: у мене цього питання не було.

ЗЛИЙ: Кохана, вибач. Ань, то що?

АНЯ: Ой, я про це довго думала. Ти характером схожий на Бодю, з тобою буде звично. *(Сумному)* А ти навпаки для мене нове, цікаво обрати незвідане. А зовні ви обидва гарні. *(до Поллі, на Злого)* Думаю, цей у ліжку вогонь... але думатиме тільки про себе. *(на Сумного)* А цей ніжний... але думками ніби не тут...

ЗЛИЙ: Що за хрінь - по зовнішності мужика судити, який він у ліжку?

СУМНИЙ: Думаю, жінкам важливо вміти передбачати темперамент чоловіка. Особливо перед першим разом. Нам не так важливо розуміти жінку, ми приблизно уявляємо, що отримаємо в ліжку, пушап нікого не обманює, а вагіна, соррі, по відчуттям у всіх однакова, як би ми там не казали, що особлива.

АНЯ: Справді? Це розчарує.

ЗЛИЙ: Він перебільшує. Чувак, хто таке каже?

СУМНИЙ: Дослухайте. Якщо жінка погодилась на секс, мужик по-любому своє отримає, навіть якщо вона лежить колодою. А для жінок перший секс це лотерея: розміри, навички, темперамент, а від них залежить її задоволення. І безпека. Перед першим сексом нас наша безпека не хвилює. Дівчата слабші і маніяків-жінок майже нема. А жінці, лишаючись сам на сам з незнайомцем, що може виявитися пиздуватим на всю голову, треба піклуватись і про це. Перший раз для них - стрьомний стрибок у невідомість.

АНЯ: Бачиш. Цей вдумливий, а той такий "ррррр". Аж очі розбігаються. Кого віддаси, того і візьму.

ПОЛЛІ: Я казала, що когось віддам? Я люблю їх однаково.

АНЯ: Скільки ми з сестрою це чули. Класика від багатодітних батьків. Спочатку ви для Поллі справді будете рівні, та з часом один стане рівнішим. Спитайте терапевта моєї сестри.

ПОЛЛІ: Мужики. Може час втрутитися? Я розумію, у шпиталі нудно, а тут таке шоу. Але тут стосується нашої з вами сім'ї.

ЗЛИЙ: Та цейво... Лізти в жіночі розборки - тіки гірше робити.

ПОЛЛІ: Я не пойняла. Ви хочете, щоб я когось з вас віддала?

ЗЛИЙ: Я не хочу. Я хочу з тобою сім'ю і дітей.

ПОЛЛІ: Дякую. *(Сумному)* А ти шо?

СУМНИЙ: Ну, я згоден, прохання Ані дивне. І я хочу бути з тобою. Але...

ПОЛЛІ: Альо! Яке "але"?

СУМНИЙ: Ань, можна відверто?

АНЯ: Звісно.

ПОЛЛІ: Я питаю - яке нахрін "але"?!

СУМНИЙ: Аня молода, час візьме своє і вона рано чи пізно знайде пару. Я бачив, як її любив Бодя. Навряд він хотів, щоб вона до скону лишалася самотньою. Думаю, він би віддав перевагу комусь з побратимів. Ми тіпа в ширшому сенсі сім'я. Аня наша посестра.

ПОЛЛІ: Ти хочеш з сестрою? Шо з тобою не так?

СУМНИЙ: Чекай. Ми не знаємо, як жити утрюх. Може, і справді нічого не вийде і краще тобі поділитися?

ПОЛЛІ: Піздец... *(до Злого)* Ти це чув?

ЗЛИЙ: Хм... а може він правий... Кароче, я в жіночі розборки не лізу. Вона питала тебе, ти і вирішуй. Як вирішиш, так і порішаємо.

АНЯ: Дякую, хлопці.

ПОЛЛІ: Ви йобнуті?

АНЯ: Ой, щодо себе я ставила таке питання. Я пішла в терапію, працюю над собою і запевняю: я не йобнута. У мене є довідка.

СУМНИЙ: Нас теж перевіряли. Ми в межах норми.

ПОЛЛІ: Не, я здогадувалась, що військове братерство після війни змінить суспільство. Але щоб йти до дружини побратима... Це таке почуття провини? А любов тут якимось боком замішана?

ЗЛИЙ: Аня давно ставиться до нас краще, ніж просто по-доброму.

ПОЛЛІ: Я про нас з вами.

ЗЛИЙ: А...

СУМНИЙ: Ми тебе любимо.

ЗЛИЙ: Обидва.

ПОЛЛІ: А її?

Сумний і Злий переглядаються. Пауза.

АНЯ: Любов так влаштована, що хтось в парі любить більше, а хтось, скажемо так, приймає почуття іншого. У нас - Бодя любив, а я дозволяла себе любити. Я давно бачу, що у вас кохає Поллі, а Андрій приймає. Це не значить, що він не любить. Просто це інша форма любові. Може, один з вас дозволить мені себе любити. Цього буде достатньо. *(майже без паузи)* Ой, згадала. В пакеті з голубом є ще одне вареннячко. Хотите, дістану?

ПОЛЛІ: Та вже дістала. Так, послухайте мене, голуби...

ДЗЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕНЬ - дзвінок у двері.

ПОЛЛІ: Ого, кого це нелегка принесла? Ще одна ваша коханка?

АНЯ: Я не коханка. Я же пояснювала.

ЛЮДА: *(з-за дверей)* Дооооооноєюю!

ЗЛИЙ: А це таки коханка.

Сумний штовхає Злого в бік: "знайшов час для приколів". Поллі підводиться.

ПОЛЛІ: Ну вітаю. Ви зробили те, що здавалося неможливим: я рада появі рідної мами. *(рушає до дверей)* Йду, мамуль!

СУМНИЙ: Ти же відправиш її додому?

ПОЛЛІ: Якщо у нас тут сімейні збори, най і вона візьме участь. *(відкриває двері)* Мамусю, тіки тебе тут не вистачало.

Люда лишається у дверях, нюхає запах під'їзду.

ЛЮДА: У дворі завелася лисиця. З'їла голуба підчисту. Коти, тварюки, лишили б огризки. А вовк зхавав би не голуба, а підлітків, що тусять на гойдалці - один з них такий товстобас, ніби зіжрав всіх голубів Житомира. *(дає пакет)* Вечеря, щоб ти не морила мужа.

(дає труси) Твої трусиля таки були в кишені. *(входить, бачить Аню, Сумного і Злого)* Здрасте, ви хто? Де мій зять?

ПОЛЛІ: Почнемо з простого. Це Аня. Це моя мама, Людмила Олегівна. Мамуль, це Аня прибрала голуба. Он він, в пакеті.

ЛЮДА: *(заглядає у пакет)* Це він, впізнаю. Аня, подарунок так собі, подушку не наб'єш, котлети не зготуєш.

АНЯ: Я збираюсь його поховати.

ЛЮДА: В чужій хаті?

АНЯ: На спільній природі.

ЛЮДА: То нахіба тягти дохлятину на шістнадцятий поверх?

АНЯ: Щоб не дістався котикам.

ЛЮДА: Думаєш, дістатися черв'якам краща доля? У котів хоча б пухнасті жопки. Не найпухнастіші у світі, але все ж. А у хробака ані пуху, ані жопи. Розруби навпіл - замість сраки в половинки з'явиться ротяка. Ти мені не подобаєшся, Аня.

ПОЛЛІ: Аня вже йде.

АНЯ: Поки не збиралася. Людмила Олегівна, будете чаю?

ЛЮДА: Бачу, Аня тут як вдома. Голубів своїх розкидала, чужий чай розбазарює. Так, що це за мужики і де Андрій?

ОБИДВА: Здрасте.

ПОЛЛІ: Мам...

ЛЮДА: *(закриває очі)* Чекай. Це лікарка і санітари. Ви не хочете лякати мене його новим виглядом. Ща-ща. Поки не готова його бачити. Хай вийде, і я відкрию очі. Чи вийде. Чи хай вони його винесуть.

ПОЛЛІ: Мамо...

ЛЮДА: Він у візку?

ПОЛЛІ: Це називається крісло колісне.

ЛЮДА: Значить, у візку.

ПОЛЛІ: Він не в кріслі колісному.

ЛЮДА: Скіки в нього ніг?

ПОЛЛІ: *(Пауза)* Чотири.

ЛЮДА: Думаєш, смішно, сміятися над калікою?

ПОЛЛІ: Людиною з інвалідністю.

ЗЛИЙ: А може вона про себе.

ПОЛЛІ: Мамо, відкрий очі.

ЛЮДА: Я не готова. Я, мабуть, піду. Дарма я прийшла.

СУМНИЙ: Та відкривайте вже.

ЛЮДА: *(відступає назад)* Не вказуйте мені, що робити.

АНЯ: Ви вступили у голуба.

ЛЮДА: *(відкриває очі)* Де? Тьху на вас!

ПОЛЛІ: Мамо, ці два чоловіка - це Андрій. Я казала, експериментальна зброя. Отакий наслідок.

ОБИДВА: Здрасте.

ЛЮДА: Паркан покрасьте. Де Андрій?

СУМНИЙ: Це ми.

ЗЛИЙ: Хочете, ми розкажемо те, що знаєте лише ви і Андрій?

ЛЮДА: Що тут коїться?

СУМНИЙ: На весілля

ЗЛИЙ: З Поллі

СУМНИЙ: Я хотів

ЗЛИЙ: Запросити

СУМНИЙ: Батька Поллі.

ЗЛИЙ: А ви

СУМНИЙ: Заборонили

ЗЛИЙ: Його

СУМНИЙ: Шукати.

ЗЛИЙ: Навіть заборонили

СУМНИЙ: Дізнатися,

ЗЛИЙ: Хто він.

СУМНИЙ: І пообіцяли -
ЗЛИЙ: Якщо я
СУМНИЙ: Його приведу,
ЗЛИЙ: То ви
СУМНИЙ: Скажете Поллі,
ЗЛИЙ: Шо я
СУМНИЙ: Вас домагався.
ЗЛИЙ: А на весіллі
СУМНИЙ: Ви підбухнули
ЗЛИЙ: І самі
СУМНИЙ: У танці
ЗЛИЙ: Лапали
ЛЮДА: Годі!
СУМНИЙ: Мене
ЛЮДА: Досить!
ЗЛИЙ: За жопу.
ЛЮДА: Позакривались!
Пауза.
СУМНИЙ: Отак-то,
ЗЛИЙ: Шановна
СУМНИЙ: Люд
ЗЛИЙ: Мила
СУМНИЙ: Оле
ЗЛИЙ: Гівна. (*Пауза*) Все це було заради цього. Оле-Гівна.
ПОЛЛІ: Досить.
ЛЮДА: Я була в зюю, це не рахується.
ПОЛЛІ: Ти теж у бабцю. Блядство їй нібесне.

ЛЮДА: Значить, був у тебе один чоловік, а стало два? А це їхня лікарка?

ПОЛЛІ: Ой, мамусю, тут все ще цікавіше, ти не повіриш...

ЛЮДА: Ясно, що не повірю. Доню, це шахраї. Вони просили в тебе гроші? Чи квартиру відписати? Ти документи перевіряла?

АНЯ: Я справді медик.

Аня, Сумний і Злий пред'являють Людї документи. Люда уважно роздивляється, звіряє фотографії з Анею, Сумним і Злим.

ЛЮДА: Херня. Все підробки.

СУМНИЙ: Завжди обираєте гірший варіант.

ЛЮДА: А тут є кращий? В моєї дочки стало два мужа, коли мені й один не подобався.

ЗЛИЙ: У вас самої було три.

ЛЮДА: Та не одночасно же.

ПОЛЛІ: Ти бігала до сусіда Гаріка, коли була замужем за Валерою.

ЛЮДА: Потайки! А твої знають один про одного. Це розпуста! І ці шлюби були для тебе. Скільки коштувало твоє навчання, твої шмотки і ми ще твого Андрюшу тягнули, бо ти втюрилась у сироту, а не в сина депутата. А весілля, про яке ти мріяла?

ПОЛЛІ: Вибач...

ЛЮДА: Моралі вона мені читає, ти глянь. І то на щастя, що Валера застукав мене з Гаріком. В моєму віці краще одною, а не доглядати діда. А в твоєму віці без сім'ї ганьба. Але ж два мужа - це аморалка. В тебе цейво... зіб'ється дихання матки.

АНЯ: Насправді матка не дихає.

ЛЮДА: Циць, дорослі говорять.

ПОЛЛІ: До речі, мам. Аня - вдова побратима Андрія. Аня вимагає віддати їй одного з моїх чоловіків.

ЛЮДА: Чіво?..

АНЯ: Так, тепер вдови не лише сиві тітки в чорних хустках, а й дівчата з рожевим волоссям, для яких аніме "Зошит смерті" ближче поминальної куті. Для мене з дитинства кутя це мокрі козинаки.

ЛЮДА: Вона йобнута?

АНЯ: Ні, я перевірялася.

ПОЛЛІ: Ну що, мамо? Два мужа це аморально? От тобі рішення.

Пауза. Люда повертається до Ані.

ЛЮДА: Як твої очі бесстыдні повернули язика в роті клянчити нашого Андрюшу? В моїй сім'ї мужика гонять тіки якщо самі рішили, а не розкидуємось направо-наліво всіляким прошмандовкам. Хоче моя доця чоловічий гарем - буде в неї чоловічий гарем. В хазяйстві всі знадобляться. Диви, позарилась на нашу бусинку.

ЗЛИЙ: У мене шось зі слухом, чи вона сказала про нас шось хороше?

СУМНИЙ: Ні, диво сталося, вона назвала нас "бусинка". Вщипни мене.

ЛЮДА: Не розслабляться. Я добра тіки тому, що два ветерана - подвійні пільги в сім'ю. Через пільги вона і хоче одного заграбастать, не по любові же, що тут ніпанятна. У інвалідів же хороші пільги?

ЗЛИЙ: Чудові. *(штовхає Сумного у бік)* Кивни, бо знов розлюбить.

АНЯ: Не пільги, а мрія. Хочеш - провідний телефон, хочеш - черга за продуктами в спецмагазин. І це ще нічого. В часи АТО було треба оновлювати документи про інвалідність щороку. Хлопці без ніг сміялися, що держава - останній, хто вірить, що в них ноги відростуть. Звісно, я хочу вашу бусинку через пільги.

ЛЮДА: Воно ще знущається. Мужики, що ви жуєте шмарклі? Вам з цією задрипанкою розібратися - як на кульбабку чхнути. Ви ж на війні звикли вбивати.

СУМНИЙ: Будь ласка, не кажіть так.

ЛЮДА: От тюті. У нас на заводі з прастігутками розмова була коротка. *(насувається на Аню)* Доню, тримай курву, я їй сама втащу!

АНЯ: Людмила Олегівно, Поллі сказала не все. Хлопці не проти піти до мене. Вони чекають, кого вона віддасть, а кого лишить собі.

ЛЮДА: Не пойняла...

СУМНИЙ: Ей... Ми не хочемо йти. Ми лише припустили, що це можливо.

ЗЛИЙ: Хвилину до нас ставилися добре. І гаплик.

ЛЮДА: Доню, ми не віддамо жодного! Хоч каліка, хоч покруч, а мужик.

ПОЛЛІ: Та не збиралася я нікого віддавати. Вгомонися. Вони все одно йдуть на фронт. Навіть дали хабар, щоб їх взяли.

ЛЮДА: Правильно, молодці.

ПОЛЛІ: Мамо, вони ветерани з інвалідністю і можуть не служити, а дали хабар щоб навпаки - служити.

ЛЮДА: Я починаю плутатись, хто тут йобнувся.

СУМНИЙ: Думаю, ніхто. Ми так вирішили.

ЛЮДА: Спокійно, доцю. У Свети клієнтка робе в міськраді. Переб'ємо їхню взятку своєю і додамо хороше передбачення. Зробимо їм таку інвалідність - кожен мужик обзздриться. (Андріям) Без вас там обійдуться. Та й кацапів гине в сто раз більше за наших.

ЗЛИЙ: Ну... коли кажуть про втрати ворога "один до трьох", "один до п'яти", це круто. Якщо цей "один" не ти чи не твій рідний.

ПОЛЛІ: Так отож, любий. І я про це. Мамуль, поговориш зі Светою?

СУМНИЙ: Кохана, ти же не будеш перебивати наш хабар своїм?

ПОЛЛІ: А шо, це протизаконно?

АНЯ: Цікаво. Люди дають хабарі, щоб врятувати своє життя і замість них на фронті загинув хтось інший. Роблять фальшиву інвалідність, щоб без ніг лишився інший. Хабар це готовність пожертвувати іншим. І біда інституцій. Але тут я замовкну, бо якщо в час війни говорити, який там бардак, то звинуватять у підриві державності. І правильно зроблять. І взагалі я жінка, я не маю права судити чоловіків, що бояться. Я то можу гуляти вулицями і їздити за кордон. Багато тих, хто дає хабарі за себе або чоловіка, не погані люди. Захищають сім'ю, донатять. Та все одно сумно. Бо жінки тепер живуть в одному суспільстві, а чоловіки в іншому. Скоро будуть покоління, в яких жінки бачили світ, а чоловіки з міста не виїжджали.

ПОЛЛІ: Так, годі смердіти моралю. Про фронт поговоримо потім, один на один... одна на двох. А зараз слухайте мене...

ЛЮДА: Я вже Свете написала.

ПОЛЛІ: Мамо, блін. Я не серйозно про хабар. Ми самі розберемось.

ЛЮДА: Вона знову на нас розклала. Пише, до нашої сім'ї наближається смерть. Але не точно. А шо точно наближається, то це секс.

ПОЛЛІ: Господи, дай мені сил. А щодо сексу...

КЛАЦ - гасне все світло. Крім годинника. Поллі вмикає ліхтар на телефоні.

ПОЛЛІ: Довбані відключення. Невчасні, навіть коли по графіку. Запалюйте романтику.

Поллі, Люда, Злий і Сумний запалюють свічки. В центрі сцени лишається Аня.

АНЯ: Після смерті Богдана я довго навіть не думала про секс. А після терапії спробувала познайомитись з чоловіком і не змогла, втікла. Проте почала мастурбувати. По декілька раз на день...

ЛЮДА: Чому вона це розповідає?

АНЯ: Я постійно уявляю одне. Наш останній раз з Богданом - в Краматорську - під Лару Фабіан... під її "Je t'aime" і...

ЛЮДА: Чому ми це слухаємо?

АНЯ: ... і під звуки вашого сексу за стінкою. Ви були гучніше за музику. Ви явно хотіли, щоб ми вас чули...

ЛЮДА: Як її вимкнути?

АНЯ: І тепер я завжди уявляю вас. Уява дивна річ, підміняє справжні спогади. Останні тижні мені вже здається, ніби за стінкою ти була з одним Андрієм, а я з іншим. Я думаю, що тепер зможу лише з кимось з вас. Справа не в сексі. Мені необхідно опинитися голою перед своєю людиною. Говорити про що не говорять. Щоб між нами ані одягу, ані упереджень, ані стін. Ти бачиш, як Андріям добре - між ними немає таємниць. Вибач, Поль, одна я звідси не піду.

ПОЛЛІ: Уф, дякую за відвертість, яку ніхто не просив, тепер моя черга говорити про що не говорять. Поки Андрії були у шпиталі, я себе не торкала. Як відрізало. Тепер він повернувся з моїм бажанням за компанію. Зараз прямо тут я буду займатися любов'ю зі своїм чоловіком. З чоловіками, байдуже. Така в мене забаганка - зачати дитину сьогодні. У забобони я не вірю, але нащо ними нехтувати, раптом допоможе. Ти з мамою йдете геть.

АНЯ: Я нікуди не піду.

ЛЮДА: Ох... ох... довели таки мене... *(хапається за серце)* Лікаря...

Люда завалюється на Аню, Аня, Сумний і Злий її підхоплюють. Поллі стоїть.

АНЯ: Спокійно, я гінеколог.

ЛЮДА: *(хрипить)* Звідти ти до серця не дотягнешся.

АНЯ: *(перевіряє пульс Люди, дає Сумному мобільний)* Ти викликай швидку. *(Злому)* А ти допоможеш спустити її сходами.

Сумний починає дзвонити, Аня і Злий ведуть Люду до дверей. Але лише Злий відкриває двері, як Люда РАПТОВО оживає і штовхає Аню геть з квартири.

ЛЮДА: Не підеш? А хрін тобі! Там, де ти мишей ловила, я kota шпіліла!

АНЯ: Ай!

Аня чіпляється зірочкою в дверному отворі і назовні ніяк не виштовхується.

ЛЮДА: Андрюхи, доню, допомагайте!

СУМНИЙ: Відпустіть її!

Сумний і Злий відтягують Люду від Ані, тримають Люду на відстані від Ані.

ЛЮДА: Пацюки кримські! Ви не туди воюєте!

Аня спритно закриває двері на ключ, підбігає до квартирки і викидає ключ у вікно.

ЛЮДА: Ключ! Вона викинула ключ!

АНЯ: Перепрошую за незручності.

ЛЮДА: От скотиняка! А якщо мені стане погано?

АНЯ: Нічого, я лікар, допоможу.

ЛЮДА: Ти гінеколог. Воно мені до одного місця.

ПОЛЛІ: Нічого, є дублікат. *(відкриває шухляду, копирсається)*

ЛЮДА: Вона і дублікат сперла! Спочатку чужого мужа, а потім і ключі!

АНЯ: Андрія я не крада, а просила. Тепер вже вимагаю, отримується.

СУМНИЙ: А де ящик з інструментами?

ПОЛЛІ: У школі, носила на захід і забула принести... Дублікату нема...

ЛЮДА: Якого лисого вапще було міняти замок?

ПОЛЛІ: Бо ти шастала сюди наче до себе додому. Пам'ятаєш, ти мене налякала? Я прокинулася, а ти надо мною, нюхаєш моє лице.

ЛЮДА: Хлопчики, коли вас поранило, вона почала підбухувати.

ПОЛЛІ: Це були заспокійливі. Тому і взяла замок з ключем зсередини, щоб ти не вламувалась. І після цього віддалася роботі.

СУМНИЙ: Можна викликати ведмежатників по інтернету.

ЗЛИЙ: Подивись на годинник. *(на Аню)* Бляха, роутер!

ГРЮК - Аня знімає роутер і викидає у квартиру вслід за ключем.

ЛЮДА: Ух, не була б ти розлучницею, ми б з тобою закореслилися. Люблю цілеспрямованих.

АНЯ: Перепрошую, я куплю новий, коли віддаси одного Андрія.

ЛЮДА: Знач, буде вона без роутера. Бо нікого ми не віддамо, дарагуша. Поранений, хворий, два, один - аби не вбивця і не гвалтівник - всякий мужик золото. Тому розслабся. Скуштуй мої рулетки.

АНЯ: Дякую, не голодна.

ЛЮДА: А я рубану. Шо тут ще робити.

Люда розгортає судочки, накладає на тарілки. Поллі дивиться на годинника, бере за руки Сумного і Злого і тягне їх до ліжка.

ПОЛЛІ: Роздягайтесь. Я жінка, в мене є бажання і цілі - і я не зупинюся. На сторонніх не зважайте, вони самі відмовились піти.

ЛЮДА: *(жує)* Вся в бабцю. *(хреститься)*

ЗЛИЙ: Нарешті!

Поллі сідає на ліжко, стягує футболку. Злий знімає сорочку. Сумний зупиняється.

СУМНИЙ: Я не буду при них.

ПОЛЛІ: А як же твоє "Ми в ширшому сенсі сім'я"?

ЗЛИЙ: Кулега, якщо ти пас, то я сам. Ще п'ять хвилин і ті дві знову переснуть Поллі настрої. Це останній шанс на сьогодні.

ПОЛЛІ: Шо ти така стісняша? Тут темно. Думаєш, мама нас не чула, коли ти у нас зупинився після переїзду з Криму?

ЛЮДА: *(жуючи)* Нічого я не чула. Але про все здогадувалася.

ЗЛИЙ: Андрюш, відставить розбрат, дружина чекає, часікі йопта.

СУМНИЙ: Чому сьогодні? Ви ж не вірите в гороскопи.

ЗЛИЙ: Який же ти нудій і придилок. Ми на фронті теж були забобонні. Для деяких жінок зачаття - шось тіпа вічної війни. Камон.

ПОЛЛІ: Ти же любиш при інших. Пам'ятаєш Краматорськ? Під ніжно-блювотну Лару Фабіан? Нам подобалось, шо вони нас чули.

ЛЮДА: *(всміхається)* Вся в бабцю. *(хреститься)*

СУМНИЙ: Поль, я хочу дітей і війна вчить нічого не відкладати на завтра, але ти перегинаєш. Зачинати при інших, класти на кар'єру. Я знаю тебе з 14 років. Ти начитана, розумна і прогресивна - допоки не починаєш розповідати, шо жінці для щастя головне чоловік і діти, ідеальна нахрін сімейка. Печерні налаштування, якими тобі у дитинстві мама в голову насрала.

ЛЮДА: Вона сама собі на умі, все робе мені наперекір. І доказ тому - ти.

ПОЛЛІ: Гадаєш, я не здатна сама хотіти таку сім'ю, якої в мене ніколи не було? Я хочу дитину і підтримку мужика. Маєш інші пріоритети - вали до Анечки. А я візьму того, хто за мене - і будемо їбатися. До дитини. Доскону. Хоч до олівця на скотчі. Як свято життя.

СУМНИЙ: Ти не так зрозуміла.

ЛЮДА: Не здумай його відпускати! А то пожалієш! Я знаю, шо кажу!

ЗЛИЙ: Стопе-стопе-стопе. Дай мені з ним поговорити. *(Пауза)* Капець, я не вірю, що сам собі все облямую.

Злий стрибає з ліжка, обіймає Сумного, щось зосереджено шепоче йому на вухо. Аня підходить до ліжка, протягує Поллі її футболку. Поллі вдягається знов.

АНЯ: Я знаю, ви сприймаєте мене йобнутою за те, що я називаю речі своїми іменами. Але я маю сказати тобі дещо важливе.

ПОЛЛІ: Якщо зараз скажеш, що тобі подобається не той, якого я відпустила, а інший, я перегризу тобі горлянку, клянуся.

АНЯ: Це інше. Давай відійдемо. Це по секрету.

ПОЛЛІ: Аню. Ти розповідала про мастурбацію при двох мужиках і моїй мамі. Ти точно знаєшся на секретах?

АНЯ: Я хотіла повідомити тобі при інших обставинах, але вже як є. Думаю, відкладати вже не по-людськи. Давай відійдемо.

ПОЛЛІ: Тут немає стін, всі все почують. Кажі так.

АНЯ: *(Андріям і Людї)* Будь ласка, закрийте вуха.

ЛЮДА: Ага, а ну глянь у вікно - це не я там розбіглася?

ЗЛИЙ: Ань, ми закриємо і проконтролюємо Людмилу Олегівну.

Сумний і Злий закривають пальцями вуха, суворо дивляться на Людю, вона незадоволено хекає і теж закриває. Сумний і Злий стають з обох боків від Людї і спостерігають за нею. Аня вказує Поллі на глядацький зал.

АНЯ: *(пошепки)* Давай в комору зі стільцями. Тут немає зайвих вух.

Аня тягне Поллі зі сцени у глядацьку залу, встають у проході між глядачами.

ПОЛЛІ: Та кажи вже.

АНЯ: *(в повний голос)* Твоя мама плюнула в кожен рулетик.

ПОЛЛІ: Га?

АНЯ: *(пошепки)* Перевірка. *(Пауза)* Не реагує. Значить, не чує.

ПОЛЛІ: Та давай, народжуй.

Аня дістає складений паперовий бланк і дає Поллі. Поллі уважно читає.

АНЯ: Як раз про народження. Ти обслідувалася у нас і сьогодні чекала на результат. Я порушила протокол і поцупила у колег, бо вирішила сказати особисто. Краще я, твоя посестра. Мені шкода, але результати не дуже приємні, вони дуже неприємні. Ти не можеш мати дітей. Співчуваю. Я випадково побачила результат і саме тому таки наважилася прийти до тебе і...

ПОЛЛІ: Шо за бред. Нахіба ти це підробила?

АНЯ: Це справжній документ, от мокра печатка.

ПОЛЛІ: Це шоб Андрії мене кинули? Шоб забрати обох? Ти же знаєш, як вони хочуть дітей. Яка ж ти звірюка.

АНЯ: Якби я була звірюка, я б сказала при всіх.

ПОЛЛІ: *(Пауза)* Це помилка, я відчуваю, що я здорова.

АНЯ: На цей випадок у нас є перевірка. *(друкує в своєму телефоні)* Дивись, я пишу на офіційний номер колезі підняти результати перевірки і передзвонити. Не бійся, я нікому не скажу. Якщо дані підтвердяться, скажеш сама. Може це справді помилка.

Аня тисне клавішу. ВЖИК - відправляється повідомлення. Поллі повільно проступе на сцену. Сумний, Злий і Люда бачать її і виймають пальці з вух.

ЛЮДА: Скіки сірки, капец.

СУМНИЙ: Поль, я передумав. Хочеш зараз, давай зараз.

Поллі дивиться на Аню. Пауза. Вдягає на себе штани і кофту.

ПОЛЛІ: Хлопці, у вас є хтось, що може під час комендантської приїхати з інструментом і відкрити нас?

ЗЛИЙ: Я не поняв, знову відбій? Ми колись бляха це зробимо?!

ЛЮДА: Шо вона тобі сказала? Якусь гадость? Вона з ними спала?

ПОЛЛІ: Ні. Хлопці, то можете когось покликати?

ЛЮДА: І ти їй віриш?

СУМНИЙ: Є пара людей. Тіки в мене немає зв'язку.

ЛЮДА: У хвойди є. Я можу відібрати, якщо не завадите.

Поллі дивиться на Аню. Аня мовчки протягує свій телефон Сумному. Сумний передає Злому, Злий набирає на телефоні Ані номер зі свого телефону. Вони з Сумним відходять углиб, дзвонять.

ЗЛИЙ: Альо! Джміль? Прийом.

ПОЛЛІ: Чому ти віддала?

АНЯ: Я перегнула з ключем. Вибач. Я таки трошки йобнута.

ЛЮДА: Злякалася, шо відберу. *(смикає штору)* Давай штору повішаю, зроблю вам гніздечко кохання. Хто знає, коли нас відкриють, а часікі тікають. Казала, зробіть стіни. *(смикає іншу штору)* Як ви утрюх без стін - це ж при мужиках ні пукнуть, ні ригнуть.

ПОЛЛІ: *(захищає від Люди штори)* Та зробимо ми стіни, пусти.

ЛЮДА: Включу гучну музику і відвернуся. Такий день, такий день.
Повертаються Злий і Сумний з телефоном Ані. Мовчки дивляться на Поллі.

ПОЛЛІ: Шо? Ніхто не зможе приїхати?

ЗЛИЙ: Тут смска, що все підтверджено - ти не можеш мати дітей...
Пауза. Аня робить крок до Злого і вихоплює у Злого телефон.

АНЯ: Це моє. Це ж мій телефон. Це про мене.

СУМНИЙ: Там скан результатів обслідування. З іменем та прізвищем.

ПОЛЛІ: Я... я сама тільки дізналася.

ЗЛИЙ: Ти там вказала, що в 14 робила аборт. *(Пауза)* Це від мене?

ЛЮДА: Андрюшки, це ж було давно. Вона була мале і дурне.

ПОЛЛІ: До чого тут я? Ти мене змусила!

ЛЮДА: Я казала робити в поліклініці, а ти поперлась до знахарки.

АНЯ: В клініці справді робити безпечно. І там вказано, що безпліддя Поллі настало внаслідок інфекції.

ЛЮДА: Треба було мене слухатись!

ПОЛЛІ: Я хотіла народжувати, а ти лише кричала! "Шо люди скажуть! Дитина від дитини народжується карликом!" Залякувала, аби я не народила від Андрія.

Сумний і Злий суворо повертаються до Люди - спиною до залу - і зупиняються.

ЛЮДА: Андрійки мої, це не насправді. Ти мені одразу сподобався. От! *(хреститься)* Вона завжди сама собі на умі, підліткою вапще була неконтрольована. І бачу - вона в тебе вчіпляється, коли кажу про тебе гадості. Я завжди була за тебе.

ПОЛЛІ: Вона сьогодні казала тебе кинути. Шоб я не жила з інвалідом.

ЛЮДА: Ви же бачили, я не віддавала вас проשמандовці.

ПОЛЛІ: Казала "кинь потвору".

ЛЮДА: Це навпаки, шоб не кинула! А "Бусинка" то було щиро!

Аня вдивляється в Сумного і Злого. Ті стоять, як стояли. Наче вкопані.

АНЯ: Будь ласка, замовчіть.

ЛЮДА: Ти сама зіпсувала собі здоров'я, а звинувачуєш мене!

АНЯ: В них приступ!

Поллі і Люда вмиють вщухають. Пауза.

ПОЛЛІ: Ань, що треба робити?

СУМНИЙ: Спокійно. Ми в нормі. Це лише флешбек.

ЗЛИЙ: Так дивно - у фразі "не можна мати дітей" є слово "мати"...

Злий і Сумний спокійно розвертаються. Поллі хоче щось сказати, Аня її зупиняє.

СУМНИЙ: Така звістка - не те, що звістка про загибель побратима, та злість і смуток такі самі. Найстрашніше поєднання емоцій. Що для людини, що для країни. Треба вже назву якусь для цього вигадати, а то щось надто часто накатує. "Досада" не підійде, треба мерезенніше. Злуток. Смусть.

ЗЛИЙ: Я ж казав, треба було одразу їхати в підрозділ. Не судилося з пиздюками. Ніхріна по нас не лишиться. Пороблено.

ЛЮДА: Аборт був не через вас. Через її батька. Я застукала їх і... все. Відтоді про це ані словом, ані натяком. Знати не хочу, що з ним. А коли дізналася, що вона вагітна, я сварила її, що то від тебе. Боялась вимовить, від кого насправді. Не кидайте її. Аборт це ж теж вроді як поранення. А бездітність як інвалідність. А що я на вас наговорювала... я ж мама. Такими доньками треба трішки маніпулювати, щоб налагодити їм життя. Шоб трималася не за книжки та роботу, а за чоловіка, і шоб діточок хотіла. Я ж пам'ятаю її маленькою: "хотю стати мільйонеркою". Це не гарне "собі на умі". Скіки труда треба, шоб досягти такого. А успіх жінки - то сім'я. Така, шоб перед людьми не соромно.

Сумний і Злий відвертаються від Люди, обіймають Поллі. Поллі мовчить.

СУМНИЙ: Кохана, мені дуже шкода.

ЗЛИЙ: Торба.

АНЯ: Непокараний злочинець - це "не соромно"? Поллі, співчуваю.

ПОЛЛІ: Чекайте співчувать. Мамуль, а з чого ти взяла про мене з татом?

ЛЮДА: Це як це? Я прийшла з заводу, ви у спальні...

ПОЛЛІ: Була злива, він забрав мене з бібліотеки, ми промокли і перевдягалися. Це батько і донька, в однушці одна шафа. Ти з заводу напідпитку, налетіла на нього. Я думала, він тобі зрадив!

ЛЮДА: Шо ти таке кажеш...

ПОЛЛІ: Ти знов надумала собі найгірше.

ЛЮДА: Я бачила. Він відстрибнув. Ти втікла...

ПОЛЛІ: Ти була навіжена! Чому ти мене не спитала прямо?

ЛЮДА: Ти в 14 була нестерпною. Слово тобі не скажи.

ПОЛЛІ: Про це я б поговорила! Ховати голову у пісок наш сімейний вид спорту. Я задовбалась мовчати. Слава богу, що ми з татом забили на твою заборону спілкуватися. Він був гарним батьком. Завів нову родину - таку, за яку справді не соромно, в нього народилася донька, Юля, класна. Він лікував дітей, допомагав нам з Андрієм - дав перший внесок за квартиру, ми щодня говорили по телефону. Вітаю, ти таки вмієш налагодити життя.

Пауза.

ЛЮДА: Дай його телефон. Будь ласка.

ПОЛЛІ: Тато помер місяць тому. Пам'ятаєш, я їздила з класом у похід? Не було походу. Були похорони. От тепер все навіки.

Люда мовчки шаркає до дверей. Дістає з кишені ключ, відкриває квартиру і йде.

ПОЛЛІ: Так і знала, що дублікат у неї.

Поллі підіймає з шухляди павербанк, виймає з нього дріт. Годинник на стіні гасне. УУУУУ - за вікном вдалині з полегшенням починається відбій повітряної тривоги.

ПОЛЛІ: Обидва, бігом до Ані, робіть діточок. Навіть сьогодні встигнете. Буде за що воювати. А я... як то кажуть, просране - назад не розпросреш. Уф, полегшало як після аборту. От я тупе вигадько. "Все під контролем"... Нічо, повернуся на роботу. Вдаватиму перед шкетами, ніби шарю у житті. Серед вчителів успішних людей не зустрінеш. І це, до речі, треба змінити. Цим і займуся в міністерстві. Хоч щось після війни має стати не як раніше.

Обабіч від Поллі сідають Злий і Сумний.

СУМНИЙ: І чому ти збрехала мамі?

ПОЛЛІ: Що я збрехала?

ЗЛИЙ: Про батю. Ти з ним не бачилася і в душі не шкребеш, що з ним.

ПОЛЛІ: З чого ви взяли. Звісно, бачилася.

СУМНИЙ: Ми зустріли його у шпиталі. Він був нашим анестезіологом.

ПОЛЛІ: А він був педіатром.

ЗЛИЙ: Війна змінює нахрін все. Та не ім'я.

СУМНИЙ: Тому ми і не хотіли, щоб ти ходила у шпиталь.

ЗЛИЙ: Ти ж не думала, що муж не вичислить, з кого твоя мама робить таку таємницю? Я пробив його ім'я і прізвище ще до весілля.

СУМНИЙ: І тут у шпиталі він. Такий милий, ввічливий. Педіатр... Ми втерлися в довіру, а потім підпоїли і відкрили телефон.

ЗЛИЙ: Я досі хочу це розбачить. Міксер мені в очі.

АНЯ: Нічого не розумію.

СУМНИЙ: До зустрічі з ним ми думали, що реабілітацію не вивеземо. Роздвоєння - пекло, жалість від інших - пекло. А ще пекельніше - коли жалієш сам себе. Це кріпатура сили волі. Я все намагався випилитись; а він все троцив, сестрички від нас потерпали. Терапія котилась під два чорти, бо ми одне одного накручували.

ЗЛИЙ: Ага, "скіки гівно не збивай, сливки не получаться". І тут являється твій батя - як сенс жити. Бозя помогла.

СУМНИЙ: Я хотів здати твого батька в поліцію, най покарає держава. А він хотів карати особисто. А ще я хотів повернутися на службу, а він - списатися. Ми аж побилися. І під час бійки знайшли компроміс. Шо разом йдемо відвойовувати свій довбаний Крим, та перед тим за тебе разом мстимось. Коли в інституції віри нема, за справу беруться хто? Волонтери. Усе спланували спокійно, у шпиталі годинник тікає повільно.

АНЯ: Ой. У нас справді нещодавно помер анестезіолог. Необережне поводження зі зброєю.

ЗЛИЙ: Він все зробив сам, ми і пальцем не чіпали. Ми дивились - відходив довго-довго. І без анестезії.

СУМНИЙ: То навіщо ти все це наплела мамі?

ПОЛЛІ: Цивільні теж вміють вбивати. *(Пауза)* Чік - і все.

ЗЛИЙ: От тепер ми сім'я-ідеал.

ПОЛЛІ: Ані стін, ані сорому перед людьми. А шо кажуть за мою спиною, чує лише моя дупа. Ань, нам перед тобою не соромно.

АНЯ: І добре. Як кажуть у моєму відділенні - в пизду таких батьків.

Поллі, Сумний і Злий переглядаються, всміхаються.

СУМНИЙ: Кохана, а знаєш... діти переоцінені. Нахуй дітей.

ЗЛИЙ: Тшшш, я згоден, але через її батю такі приколи не тойво.

ПОЛЛІ: Нє-нє, все норм. Пам'ятаєте старий стендап? Шо спільного у дівчинки, яка залетіла у 14 та її ембріона? Обидва думають: "Мама мене уб'є". Сім'я це ті, з ким пережив спільне лайно і можеш про це говорити. І жартувати. Де ніхто й не думає про контроль. *(підводиться)* Я хочу зайнятися з вами любов'ю. Я хороша коханка. Це мені казав Бодя. Та жартую.

Поллі йде до ліжка, Сумний і Злий сліднують за нею. Аня пливе до дверей, піднімає пакет з голубом. Притискає до себе, наче немовлятко.

З цього моменту під Анін монолог - Поллі, Злий і Сумний повільно і ніжно роздягають одне одного.

АНЯ: Ну, і пішло-поїхало. Вони любилися, втративши лік часу. Як раніше і як ніколи. То ржали що коні - над собою і взагалі, то плакали як розчавлені голуби. Думаю, голуби плачуть, коли їх розчавлює. Тільки коли розчавлює голуба миру, плачуть люди. Отака в мене глибока думка. Глибокі думки приходять мені після оргазму. Тобто не часто. В останній раз я подумала, що втомилася вибиратися з болота інфантильності, в яке мене засмоктують люди. Пацієнтки все частіше питають: "коли це нарешті закінчиться?" І "це" - не про огляд. У давнину ведмедя не називали справжньою назвою. Промовиш - накличеш. Війна стає Тим-Кого-Не-Можна-Називати. Розмите "це" ніби може закінчитися само по собі, а війна ні. У війні ти або виграв, або програв. І в обох випадках маєш взяти на себе відповідальність і змінити країну, бо всі знають - найстрашніше не бій, а після. Отакі в мене глибокі думки, коли кінчаю. Політикам треба частіше мастурбувати. Ой, вчора мені в порно зустрівся актор, один в один Богдан. І одразу нахлинула така "Смусть". Чуєш, Бодя? Мені сумно і я зла на тебе. Бо снідаю і засинаю одна. Сміюся одна. І не можу похвалитися тобі, яка я молодець. Вже рік, як ти порушив обіцянки і полишив свої мрії. На мене. Навіки. Змушуєш налагоджувати клятві інституції, бо якщо ми тут все добре не облаштуємо, то я буду думати, що ти пішов дарма. А я не хочу таких думок. І це ти обіцяв вигулювати в дощ собаку... Та я не лише цвинтар спільних спогадів. Я виводжу. Зневіра це зло. А зло треба бороти. Поки часікі тікають, намагаюся у всьому бачити світло. І без мене знайдеться, кому його вимкнути.

Аня ставить до вікна стілець, підіймається на нього, притиснувши до себе пакет з голубом, відкриває квартиру, повною груддю вдихає свіже повітря.

АНЯ: Правда, іноді я думаю, що все це сон. Це мене заспокоює. Може два Андрія, які прийшли до Поллі - то її нічний кошмар після його поранення? Або видіння Боді за мить до смерті. А може, це лише художнє рішення в п'єсі, бо автор зобразив людину з інвалідністю так, щоб чудовим двоногим і дворуким людям у залі - які, звісно, донатять і не уникають слова "війна" - не було моторошно бачити перед собою актора з інвалідністю і уявляти, що він для його дружини сексуальний об'єкт.

Аня витрушує у квартиру зміст пакету. ВЖУХ - за склом у місячному світлі - тінь тушки голуба не падає вниз, а обтрушується і злітає, махаючи крилами - робить за склом декілька кіл і нарешті летить вдалину.

Поллі, Сумний і Злий роздягаються, лишившись у спідньому. Вкриваються пухнастою ковдрою - і з-під неї вилітає їхня білизна: ПЕРША... ДРУГА... ТРЕТЯ...

З-під ковдри з'являється Поллі, дивиться на Аню, яка як раз злізла зі стільця.

ПОЛЛІ: А ти шо? Думаєш, ти після всього не сім'я? Давай, в коло своїх.

Поллі включає на телефоні Лару Фабіан - "Je t'aime". Аня скидає одяг і впливає під ковдру. Включається годинник. На ньому 23:59. Годинник відраховує останні секунди дня... Ковдра укриває їх усіх і рухається у такт музиці. Світло з вікон грає барвами на меблях. Нарешті о 00:00 ковдра спадає. Сумного і Злого нема, лише при світлі свічок на ліжку сидять вдягнені Поллі і Аня. Поллі притуляє вухо до животика Ані. Музика вищухає, світло починає згасати і ми чуємо голоси дітей - спочатку малюків - та з кожною реплікою все доросліших - аж до підлітків - і до голосів молодих дівчини і хлопця.

ХЛОПЧИК ЗК: Мамо, мамо.

ДІВЧИНКА ЗК: Мамо, мамо!

ХЛОПЧИК ЗК: Знову повторюєш.

ДІВЧИНКА ЗК: Мама, а пограєтесь з нами?

ХЛОПЧИК ЗК: А чому мене назвали Богдан?

ДІВЧИНКА ЗК: А чому мене назвали Богдана?

ХЛОПЧИК ЗК: А чому ви так любите нас смішити?

ДІВЧИНКА ЗК: А ви любитимете нас до усрачки?

ХЛОПЧИК ЗК: А що таке усрачка?

ДІВЧИНКА ЗК: А коли татусі повернуться з війни?

ХЛОПЧИК ЗК: А чому в квартирах моїх друзів є стіни?

ДІВЧИНКА ЗК: А ви нас любите однаково чи когось трішечки більше?

ХЛОПЧИК ЗК: А ви кого ви любите більше - нас, татусів чи бабусю?

У відблиску світла від свічок з'являється Люда. Поруч з нею йде товстий єнот. Люда п'є пиво і одна за одною гасить свічки.

ДІВЧИНКА ЗК: А бабуся більше любить нас, чи бухать?

ХЛОПЧИК ЗК: А чому я більше за все люблю кизилове варення?

ДІВЧИНКА ЗК: Мама а чому ви смикаєтеся, коли далеко чуєш мотоцикл?

ХЛОПЧИК ЗК: А чому татусі не кажуть, за що вони воювали?

ДІВЧИНКА ЗК: Чому татусів не буває вдома, коли приходять два святі Миколаї?

ХЛОПЧИК ЗК: А чому мені подобається дівчинка з мого класу?

ДІВЧИНКА ЗК: А чому мені подобається хлопчик і дівчинка?

ХЛОПЧИК ЗК: Мами, мами, а ви одна одній подобаєтесь?

ДІВЧИНКА ЗК: Мамо Поллі, я пишаюся тобою, ти краща в світі міністр освіти.

ХЛОПЧИК ЗК: Мамо Аню, вітаю, твоя петиція знову стала законом.

ДІВЧИНКА ЗК: А нам же не обов'язково повторювати ваші життя?

ХЛОПЧИК ЗК: Тато, тато, я подав документи в армію.

ДІВЧИНКА ЗК: Мамо, мамо, я вагітна.

Люда заливає пивом вогонь останньої свічки.

Кінець

*Київ
22.11.2024*